

51. ČÍSLO / VII. ROČNÍK

7 Kč (8,50 Sk)

19. PROSINCE 1999

Z obsahu:

**Úkol prosazovat
rodinu**

Jan Pavel II.
při generální audienci
1. prosince 1999
– strana 2 –

**Milostný obraz –
ustavičný zázrak**

O obrazu Panny
Marie Guadalupské
– strana 4 –

Matka života

Matka Boží se
v Guadalupe zjevila
jako těhotná matka
– strana 6 –

**Maria – předobraz
pro rok 2000**

Inge M. Hugenschmid-
tová-Thürkaufová
– strana 7 –

Kdo je kdo v církvi

– strana 8 –

Budeme žasnout

– strana 10 –

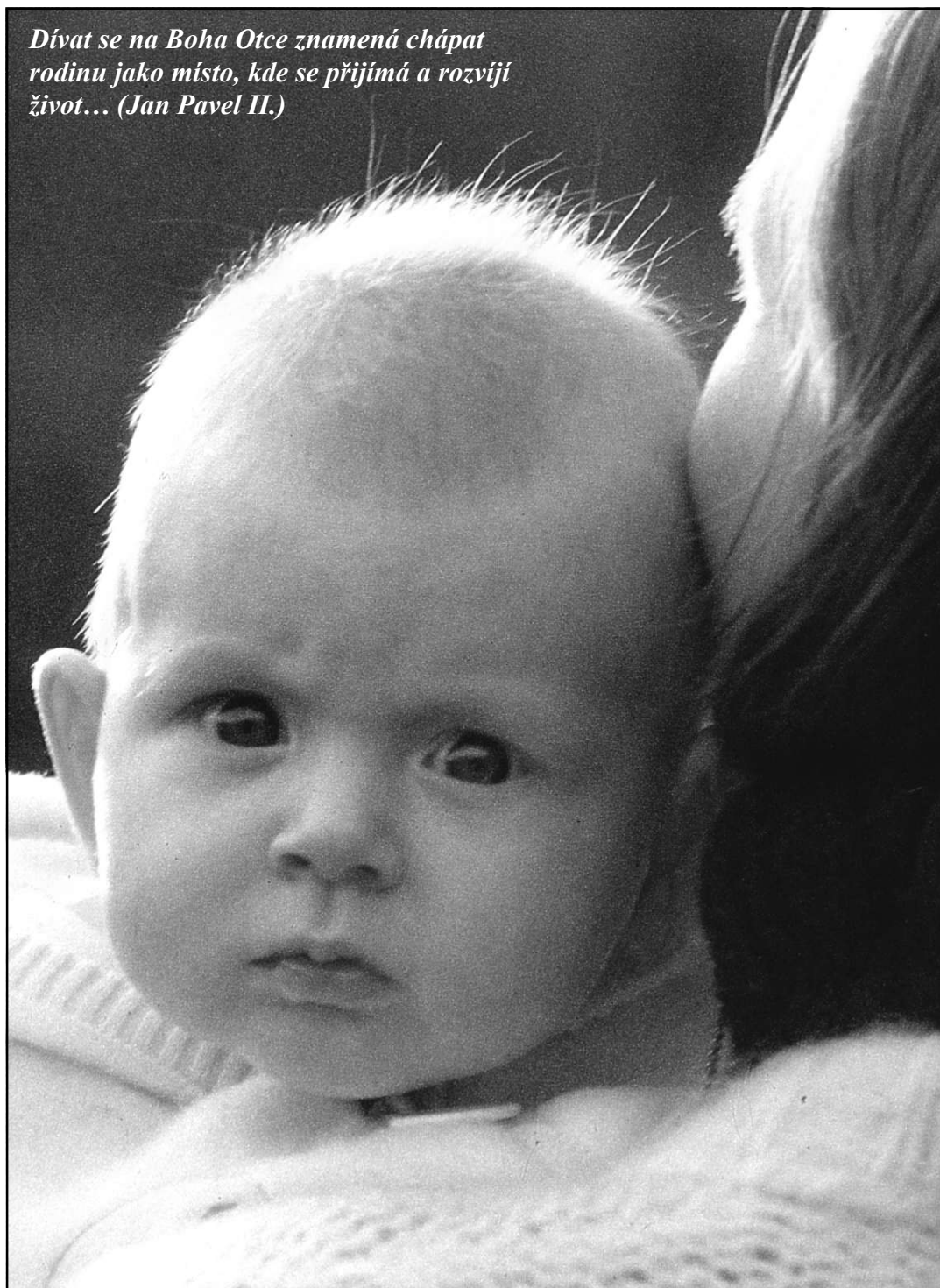
**»Konec světa«
našich dnů**

– strana 10 –

**Hlavní akce
Jubilejního roku
v Římě**

– strana 15 –

*Dívat se na Boha Otce znamená chápat
rodinu jako místo, kde se přijímá a rozvíjí
život... (Jan Pavel II.)*

Úkol prosazovat rodinu

V naléhavé přípravě na Velké jubileum nemůže v křesťanském společenství scházet závažný úkol znovu objevit hodnotu rodiny a manželství (srov. TMA 51). To je tím naléhavější, jelikož tato hodnota se dnes stala předmětem diskuse pro velkou část kultury a společnosti.

Těžké důsledky krize rodiny

Nejsou popírány pouze některé modely rodinného života, které se mění pod tlakem sociálních přeměn a nových podmínek práce. Je to samotná koncepce rodiny, tohoto společenství založeného na manželství mezi mužem a ženou, která se stala terčem kritiky ve jménu **relativistické etiky**, která si razí cestu do širokých kruhů veřejného mínění a i do samotné civilní legislativy.

Krize rodiny se stává svým způsobem krizí celé společnosti. Nejedná se o patologický fenomén od osamocení až po násilí a drogy lze vysvětlit také tak, že rodinná buňka ztratila svou identitu a svou funkci. Kde ustupuje rodina, společnost ztrácí

»Rodina je základní buňkou života společnosti. Je to přirozená společnost, v níž jsou muž i žena povoláni k tomu, aby se vzájemně dávali v lásce a v daru života. **Autorita, stálost a prožívání vztahů v lůně rodiny tvoří základy svobody, bezpečnosti a bratrství v rámci společnosti.** Rodina je společenství, v němž se lze již od mládí naučit mravním hodnotám, začít uctívat Boha a správně užívat svobody. Rodinný život je uváděním do života společnosti.« (KKC 2207)

Nasloucháme-li mravnímu zákonu, který je vepsán v lidském srdci, můžeme dospět k znovuobjevení rodiny ze stejného důvodu. Rodina, společenství »založené na lásce a živěné láskou« (Famil. consortio, 18), čerpá svou sílu z trvalého spo-

ká láska ani zdaleka neuzavírá rodinu do sebe samé, otevírá ji naopak celé společnosti, protože malá domácí rodina a velká rodina všech lidských bytostí nejsou v protikladu, ale v intimním a prapůvodním vztahu. **U kořene všeho toho je tajemství samého Boha**, které rodina zvláštním způsobem evokuje. Jak jsem totiž napsal před několika lety v Listu rodinám, »ve světle Nového zákona je možno nahlédnout, jak původní model rodiny je třeba hledat v samém Bohu, v trinitární službě jeho života. **Božské »MY« stanoví věčný model lidského »my«**; totiž onoho »my«, které tvoří muž a žena, stvoření k obrazu a podobenství Božímu« (Ins. XVII/1 1994, 332).

Boží otcovství je transcendentním pramenem každého jiného lidského otcovství a mateřství. Když o něm s láskou rozjímáme, musíme se cítit podníceni, abychom objevili ono bohatství společenství, plazení a života, které charakterizuje manželství a rodinu.

V ní se rozvíjejí mezilidské vztahy, v nichž je každému přidělen zvláštní úkol, samozřejmě bez nějakého strnulého schematismu. Nemám v úmyslu zdržovat se u těch společenských rolí a funkcí, které jsou výrazem zvláštních historických a kulturních souvislostí. Mám na mysli spíše onu důležitost, jakou nabývá ve vzájemném manželském vztahu a rodičovském poslání postava muže a ženy, kteří jsou povoláni, aby realizovali své přirozené charakteristiky v okruhu hlubokého obohacujícího a ohleduplného společenství. Těto »jednotě dvou« světil Bůh nejen dílo dalšího plazení a život rodiny, ale přímo tvorbu dějin (Dopis ženám, 8, Ins. XVIII/1 1995, 1878).

Dítě – Boží dar

Dítě je třeba přijímat jako **nejvyšší výraz společenství muže a ženy**, ano, jako výraz vzájemného přijetí/darování, které se uskutečňuje a pokračuje v »třetí, totiž právě v dítěti. Dítě je Božím požehnáním. Přeměňuje manžela a manželku na otce a matku (srov. Famil. consortio, 21). Oba »vycházejí ze sebe a vyjadřují se v jedné osobě, která je plodem jejich lásky a navíc jich samých«.

Na rodinu je možno zvláštním způsobem aplikovat ideální vyjádření ve velebné modlitbě, v níž Ježíš žádá, aby jednota s Otcem zahrnula i učedníky (srov. Jan 17,20–21). Křesťanská rodina, »domácí církev« (srov. LG 11), je povolána, aby zvláštním způsobem uskutečňovala tento ideál dokonalé jednoty.

Za důstojný závěr roku Boha Otce

Když tedy vstupujeme do závěru tohoto roku, věnovaného rozjímání o Bohu Otci, objevme znovu rodinu ve světle božského otcovství. Z rozjímání o Bohu Otci můžeme vyvodit především naléhavost, která obzvláštním způsobem odpovídá na výzvy současné historické chvíle.

Dívat se na Boha Otce znamená chápat rodinu jako místo, kde se **přijímá a rozvíjí život**, jako na dílnu bratrství, kde s pomocí Ducha Kristova se **vytváří mezi lidmi »nové bratrství a solidarita**, opravdový odlesk tajemství vzájemného darování a přijímání, jaké jsou vlastní Nejsvětější Trojici« (Evangelium vitae, 76)

Ze zkušenosti obnovených křesťanských rodin se i Církev bude moci naučit rozvíjet mezi všemi členy společenství více rodinnou dimenzi, přijímat a podporovat styl vztahů více lidský a bratrský (srov. FC 64).

L'Osservatore Romano
2. 12. 1999
Mezititulky a výraznění
redakce Světla

pletivo soudržnosti se zničujícími důsledky, jaké postihují osoby, a to zvláště ty nejslabší: děti a dospívající mládež, lidi postižené, nemocné a staré...

Nenahraditelná funkce rodiny ve společnosti

Je nutno tedy prosazovat smýšlení, které pomůže nejen věřícím, ale všem lidem dobré vůle, aby znovu objevili hodnotu manželství a rodiny. V Katechismu katolické církve čteme:

jenectví lásky, s jakou se muž a žena jeden druhému vzájemně darují a stávají se tak spolu **Božími spolupracovníky na daru života.**

Obraz Božího života

Na základě tohoto podstatného vztahu lásky se také vztahy, které se utvářejí k dalším členům rodiny a mezi těmito členy navzájem, musí inspirovat láskou, aby je charakterizoval cit a vzájemná podpora. Autentic-

Královská cesta

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

Moc Nejvyššího tě zastíní

S pokorou a vděčností vstup do dnešní neděle, která je posledním stupněm k bráně milostivého léta Hospodinova. Pros Duchu svatého, aby ses na tomto posledním zastavení s ještě větším úžasem sklonila před nevýstížnou velkodušností svého Pána a Stvořitele. Jenom ON tě může utvrdit, abys žila podle evangelia, podle kázání o Ježíši Kristu. Chce ti dnes představit svou Nevěstu, která ti ukáže cestu spojující nebe se zemí a Boha s člověkem. Stane se tak při návštěvě dvou rozdílných příbytků: vznešeného královského domu a chudičského domku v Nazaretě.

O čem přemítá David na vrcholu panovnické slávy? Teprve nyní se rozpomíná ve svém královském sídle, že by i Hospodinu mohl postavit dům z cedrů.⁽¹⁾ Jaké se mu dostalo odpovědi? Ty mi chceš postavit dům? Může snad i ten nejmocnější z lidí překvapit Boha svou velkodušností? Čím by byl stánek zbudovaný lidskýma rukama pro svatost a velebnost nejvyššího Pána? A přece Panovník Hospodin neodmítá nabídku svého služebníka, kterého vzal z pastvin od ovcí, aby byl vůdcem izraelského lidu. Davidova velkodušnost nebude zapomenuta. Pán osvědčuje svou věrnost až do tisícího pokolení,⁽²⁾ protože od počátku jej vede jeho velké přání: Touha být s námi, kterou vtělil i do jména toho, který má přijít, až nastane plnost času, neboť ON bude Emanuel – Bůh s námi.⁽³⁾

A to je důvod, proč tě svatá čtení odvádějí z královských komnat do nejprostšího domku v Nazaretě. Co tu vidíš? Uprostřed chudoby prostou a tichou Pannu, která nemá nic, a přece nabídla svému Pánu mnohem více než její královský předek: v nečistším zasvěcení mu odevzdala sebe. Toho, že může patřit beze zbytku Bohu, si cení více než nejvyšší cti, o jaké sní tajně všechny izraelské ženy: být matkou slíbeného Mesiáše. Hledáš-li u ní známky královského rodu, počkej, až přijde Hospodinův posel. Ten vidí víc, než vidíš ty. Její královskou důstojnost poznáš z jeho pozdravení: *Bud' zdráva, plná milosti!* Znáš větší důstojnost a větší poklad?

Její úplné sebeodevzdání je tak upřímné a ryzi, že když slyší anděla slova, je ve své pokoře z tak uctivého pozdravení dočista zmatena a nechápe, čím si je zasloužila. Hle, to je ten nejdůstojnější stánek, ve kterém se zalíbilo Nejvyššímu: *Neboj se, Maria, nalezla jsi milost u Boha.* Král David nabízel slavný a vznešený dům, a Hospodin jej nechtěl. Myslel na jiný způsob, jak přebývat mezi lidmi. Jak obdivuhodně plní svůj dávný záměr. V Marii z Nazareta si našel

svůj příbytek a svou cestu k člověku, ale nejdříve žádá o svolení, aby směl vstoupit jako Snoubenec a Syn do posvátného chrámu, který mu čistá Panna připravila. Jednou darované panství při tom nebude porušeno, nýbrž naopak zázračně povzneseno a posvěceno nejvznešenějším božským mateřstvím, za které jí budou *žehnat všechna pokolení.*⁽⁴⁾ Nezapomínej nikdy, co anděl zdůraznil: *U Boha není nic nemožné.* V čistotě a pokoře, s jakou se mu Maria odevzdává, našel Bůh tak veliké zalíbení, že jí nabízí, aby mu ve svém panenském bytí připravila ještě větší dar: božské a lidské tělo jednorozeného Syna, o kterém dávno řekl Davidovi: *Já mu budu Otcem a ON mi bude Synem.* Nová Eva, čistá a neporušená Žena, přijímá do svého života Život, aby byla Matkou všech živých. Syn Boha Otce a Syn Marii jako Syn člověka *zasedne na trůn svého otce Davida a jeho království nebude konce.*

Sám Bůh svým příchodem k Marii potvrzuje, že tato nová Eva otevřela svou tichou poslušností královskou cestu ke svatosti. Je to cesta nejvznešenější, nejkratší, a přece tak skrytá. Nevede úporným úsilím k vlastnímu sebezdokonalení, ale skrze bezvýhradné a úplné sebeodevzdání bez okliky přímo k Bohu. Odevzdat Bohu vše, i svou vůli, znamená dát Nejvyššímu volnou ruku: ON sám pak může připravit v tobě tvou budoucnost podle svého obdivuhodného plánu, který překračuje všechno pomýšlení, protože se v něm zračí všechna jeho božská moudrost i všemohoucí moc. Více než patřit k těm, kteří nesou jeho jméno, je třeba patřit zcela JEMU. V tom je tvé obrácení, že se sama sobě ztrácíš z dohledu, aby ses soustředila jenom na TOHO, který je pro tebe vším.

Pros nazaretskou Pannu, aby tě vychovala k odvážné ochotě vzdát se (jako ona sama) sebe a odevzdat se Bohu. V každém stavu a za všech okolností to můžeš uskutečnit, když mu především velkodušně zasvětiš svou vůli. On na to čeká v skromné tichosti jako v Nazaretě, aby ti tváří v tvář předal sebe i své dary jako pečeť a záruku své věrnosti a lásky. Dovol mu, aby byl tvůj Emanuel. Odměni tvoji velkodušnost a božsky ji zužitkuje tím, že si i z tebe vychová prostřednicki svých darů, na které tolik čekají ti, *kdo žijí v temnotě a v stínu smrti, aby je uvedl na cestu pokoje.*⁽⁵⁾

Bohu, který jediný je moudrý, bud' skrze Ježíše Krista sláva na věčné věky.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Srov. 2 Sam 7,7

⁽²⁾ Dt 7,9

⁽³⁾ Iz 7,14; Mt 1,23

⁽⁴⁾ Lk 1,48

⁽⁵⁾ srov. Lk 1,79

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Sam 7,1–5.8b–12

Když se usadil král David ve svém paláci a Hospodin mu popřál pokoj od všech okolních nepřátel, pravil král proroku Nátanovi: „Podívej se, já bydlím v domě z cedrů, zatímco Boží archa přebývá uprostřed stanových pláten.“

Nátan odpověděl králi: „Jdi a splň všechny záměry, které máš v srdci, vždyť Hospodin je s tebou!“

Ale v oné noci ozvalo se Hospodinovo slovo k Nátanovi: „Jdi a řekni mému služebníku Davidovi: Tak praví Hospodin: Ty mi chceš vystavět dům, kde bych bydlel? Já jsem tě vzal z pastviny od ovcí, abys byl vládcem nad mým izraelským lidem, a byl jsem s tebou ve všem, cos podnikal, vyhubil jsem před tebou všechny tvé nepřátele. Zjednám ti veliké jméno, jaké mají ti nejvyšší na zemi. Určím svému izraelskému lidu místo, zasadím ho tam a bude tam bydlel. Nebude se již děsit a lidé oddaní zločinu se neodváží ho sužovat jako dříve, v dobách, kdy jsem ustanovil nad svým izraelským lidem soudce. Popřeji mu pokoj ode všech jeho nepřátel. Hospodin ti oznamuje, že vystaví dům tobě. Až se naplní tvé dny a uložíš se ke svým otcům, vzbudím po tobě potomstvo, které vzejde z tvých útroby, a upevním jeho království. Já mu budu otcem a on mi bude synem. Tvůj dům a tvé království potrvá přede mnou navěky, tvůj trůn bude pevný navždy.“

2. čtení – Řím 16,25–27

Bratři! Bůh vás může utvrdit, (abyste žili) podle evangelia, jak jsem vám to hlásal, a podle kázání o Ježíši Kristu. Bylo vám zjeveno toto tajemství, které bylo skryté od věčných časů, ale dnes je zřejmé předpověďmi Písma na příkaz věčného Boha a oznámeno všem národům, aby ho vírou poslušně přijaly. A proto Bohu, který jediný je moudrý, bud' skrze Ježíše Krista sláva na věčné věky. Amen.

Evangelium – Lk 1,26–38

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které
Pokračování na str. 5

Milostný obraz – ustavičný zázrak

Začalo to před 478 lety...

Na celém světě není obrazu nejsvětější Panny, jehož vznik, uchování a působnost by byly z historického hlediska tak zázračné jako u obrazu Panny Marie Guadalupské.

Nikoliv lidskou rukou udělaný

22. dubna 1519 se vylodil Hernán Cortéz v Mexiku a začal s 500 vojáky dobývat tuto zem, jejíž obyvatelstvo se tehdy počítalo na 8 milionů lidí. Po dvou letech krvavých bojů zlomil dobyvatel odpor domorodců. Pokusy o evangelizaci dosáhly jen zcela nepatrných výsledků, až v roce 1531 došlo k zásadnímu obratu. Události od 9. do 12. prosince 1531 zaznamenal Antonio Valeriano v řeči Aztéků zvané nahuatl. Tato zpráva byla zveřejněna Luisem de la Vega r. 1649 v nahuatlštině a ve španělštině.

Podle této zprávy zjevila se nejsvětější Panna 9. prosince 1531 na úpatí pahorku Tepeyac na pokraji Mexika 57letému indiánovi Juan Diegovi. **Představila se mu jako »vždy svatá Panna Maria, Matka pravého**

Boha, od kterého pochází všechno živé«.

Pak jej požádala, aby předal mexickému biskupovi poselství, ve kterém si přála, aby na místě zjevení byl postaven chrám k její počtě. »V něm chci tobě a všem obyvatelům země, kteří mě zde budou s důvěrou vzývat, prokázat svou lásku, svůj soucit a svou pomoc, protože jsem vaše dobrotivá Matka...«

Juan Diego se odebral k biskupu Zumárragovi z františkánského řádu. Po dlouhém čekání se mu dostalo přijetí, ale biskup jeho zprávě neuvěřil. Při západu slunce téhož dne zjevila se Diegovi nejsvětější Panna ještě jednou na jeho zpáteční 20 km dlouhé cestě na pahorek Tepeyac a poslala jej opět k biskupovi. Když Juan Diego, který se cítil nehoden, 10. prosince přednášel biskupovi přání Matky Boží, žádal biskup zázračné znamení, aby mu mohl

uvěřit. Při třetím zjevení 11. prosince slíbila Matka Boží, že vyhoví biskupově žádosti.

12. prosince se uskutečnilo poslední zjevení, při kterém dala Matka Boží trojí znamení:

1. Juan Diego našel podle pokynu Matky Boží na pahorku Tepeyac uprostřed zimy množství nádherných růží a vložil je do svého pláště (tilma).

2. Když je před biskupem a dalšími osobami vykládal, ukázal se na jeho plášti, utkaném z vláken agáve, obraz Matky Boží, který je dodnes uctíván v Guadalupe.

3. Téhož rána byl náhle uzdraven strýc vizionáře Bernardino, který byl na smrt nemocen, a svatá Panna mu ve zjevení oznámila, že bude uctívána pod titulem Svatá Panna Maria z Guadalupe.

Biskup Zumárraga postavil nejprve kapli pro uctívání obrazu. Ale úcta, která se kolem obrazu rozšířila, byla tak neobyčejná a indiánští poutníci z celé země tak početní, že musel být postaven větší chrám. A nyní nastalo hromadné obracení indiánů ke křesťanství, které bylo během několika málo let úplné. A dodnes je milostný obraz v Guadalupe ústředním bodem mexického katolicismu.

Trvalý zázrak

I kdybychom neměli podrobnou zprávu o tehdejších událostech, museli bychom dospět k závěru, že obraz je zázračný. První zázrak je již ten, že nosič obrazu, hrubé agávané plátno, se pro malbu bez zvláštní preparace vůbec nehodí. Na hrubém plátně však není žádný podklad, na kterém by barvy mohly držet; není zde možno zjistit žádnou stopu o předkreslení ani žádný tah štětce; konečně podle vyjád-

Dodnes je milostný obraz v Guadalupe ústředním bodem mexického katolicismu

ření nositele Nobelovy ceny v oblasti chemie Richarda Kuhna není možno zařadit tyto barvy k žádným známým druhům barev: nepatří ani mezi barvy rostlinné, ani živočišné.

Pevné znamení nadpřirozenosti

K tomu přistupuje skutečnost, že agávané plátno se normálně rozpadá po dvaceti letech. Pláště Juana Diega je starý již téměř 480 let, a nevykazuje nejmenší stopy rozkladu. Obraz září naprostou svěžestí a novotou, a to všechno i přesto, že

- v prvním století nebyl obraz ničím chráněn a poutníci se ho mohli dotýkat a byl vystaven nejruznějším výparům;

- v roce 1791 při opravě rámu se nešťastnou náhodou na pravou polovinu obrazu vylila kyselina solná;

- 14. 11. 1921 vybuchla bezprostředně vedle obrazu bomba ukrytá v kytičce růží, která zničila množství okolních předmětů, ale u obrazu nebylo poškozeno ani ochranné sklo.

Moderní technologie dokazují realnost božského

Jestliže již toto všechno není možno vysvětlit přirozeným způsobem, o to vážnější jsou objevy posledních let, které udělal nejdříve fotograf A. M. Gonzales v roce 1929, tedy před sedmdesáti lety, a které potvrdil později, v roce 1956, Carlos Salinos a oční specialista Torija Lavoignet: že se totiž v pravém oku Panny zrcadlí jako v živém oku

SVĚTOVÝ KONGRES: S MARIÍ CHRÁNIT ŽIVOT

Papež Jan Pavel II. svolal pod záštitou papežské rady pro rodinu do mexického Guadalupe ve dnech 27.–31. října ty, kdo se zasazují za ochranu nenarozeného života. Tento kongres měl na programu tři hlavní body:

1. Studijní den na téma: **Lidský důstojný pohřbívání plodů**

2. Vypracování rezoluce pro OSN k 50. výročí vyhlášení Charty lidských práv, aby byla zpracována **Charta lidských práv nenarozených**, a to především v prvních týdnech po početí

3. **Celosvětové oficiální zasvěcení Matce Boží Guadalupské** všech těch, kteří se zasazují za »kulturu života«.

Je nutno dosáhnout pro nové století zásadní změny. V tomto století od 20. let, kdy byl v bolševickém Rusku poprvé oficiálně povolen potrat, byla tímto způsobem usmrce- na celá miliarda nenarozených dětí.

obraz osmi osob. Profesor Torcuato Luca de Tena, člen Královské španělské akademie, uveřejnil v časopise Iglesia-Mundo zprávu o tomto fenoménu, který vysvětluje tzv. digitalizací. Jeden mm² byl rozdělen na 27 778 miničtverečků, z nichž každý byl zvětšen 2 000x. To dovoluje pozorovat obraz, na kterém je vidět indiána, který rozprostírá svůj plášť před františkánem, dále je zde jeden mladý domorodec, jedna paní s kudrnatými vlasy a další osoby.

Je naprosto nemožné, aby nějaký malíř na tak malé ploše, jakou představuje rohovka oka postavy, která nemá ani životní velikost (143 x 155cm), mohl namalovat výjev, který potřebuje tak velké zvětšení. Kdyby šlo o přirozený odraz, musel by se projevit i v levém oku. Ikonografické studie prokazují identitu biskupa Zumárragy i Juana Diega.

Obraz »hovoří« aztéckou obrazovou řečí

Vlna obrácení, která následovala po zjevení, je pochopitelná, když čteme zprávy o zázracích z prvních let. Ale je tu ještě další skutečnost: Obraz byl pro indiány Nového světa v obrázcích psanou knihou, a jako takový jej domorodci četli.

- Nejsvětější Panna je obklopena paprsky slunce, ale slunce samo je skryto za ní. To indiánům říká: Maria je mocnější než bůh Slunce.

- Maria stojí na měsíčním srpku. Měsíční srp byl znamením Quetzalcoatla, obávaného hadího boha, kterému byly přinášeny lidské oběti. Toto znamení sdělovalo, že Quetzalcoatl se již není třeba obávat.

- Svrchní plášť krásné Dámy je zelenomodrý, nese tedy na sobě barvu, která byla vyhrazena knížatům.

- Je ozdoben 48 zlatými hvězdami, které znamenají: Žena je mocnější než mnoho hvězd, které indiáni uctívají.

- Na červené tunice jsou arabsky, které pro Aztéky znamenají ráj. K tomu přistupuje zvláštní znamení: bezprostředně pod koncem pásu se nachází »Flor solar« – sluneční květ – důležitý znak aztécké mytologie.

- Čtyři okruhy lístků, které do sebe uzavírá pátý okruh; to představuje kontrapunkt mezi nebem a zemí a současně srdce, které spojuje a oživuje všechny protikladné síly.

- Dáma nese na krku malý černý kříž na zlaté stuze: to je znamení, které indiáni vidali na praporech Hernána Cortéze a které misionáři uctívali.

- Ale krásná Dáma není Bůh: její ruce jsou sepaté a její hlava je v úctě skloněna před někým vyšším.

I tuto symboliku můžeme připojit k zázračnému charakteru obrazu. Malíř tehdejší doby ji nemohl vůbec znát, a ona ukazuje chudému, nyní znovu pokořovanému národu cestu k víře v Boha jeho utlačovatelů.

Tak jak se víra celého národa rozhořela od tohoto milostného obrazu z Guadalupe, mohla a měla by se posílit i naše víra, zvláště objevy, které se uskutečnily v naší době. Ani dychtění po zázracích, ani pohrdání jimi se nehodí do rámce autentického křesťanství. Jen sám Bůh ví, zda a kdy potřebujeme takové divy, a my bychom neměli uhybat před těmito znameními, která nám posílá, a už vůbec ne v této době tak chudé a tak slabé na víru. Tak jak bychom měli být vděční za každý nový dotek jeho ruky, tak bychom měli statečně procházet dlouhými vyprahlými cestami naší pouti v pevné důvěře ve znamení jeho moci a milosti, která tak štědrě rozdává po všech kontinentech a která jsou tak věrohodná.

Kéž i z otisku milostného obrazu na nás sestoupí požehnání, které Panna z Guadalupe slíbila všem, kdo ji budou s důvěrou vzývat.

Z Lebe 41/99 přeložil -ra-

VOLÁNÍ Z GUADALUPE:

HÁJIT ŽIVOT SPOLU S MARIÍ

27.–31. října 1999 se konal v mexickém poutním místě Guadalupe první kongres *Volání z Guadalupe*

Život z BOHA musí zvítězit

Zaslíbení, že potratům bude učiněn konec, sahá hlouběji do minulosti, než si myslíme. Vychází již z prvního Božího zaslíbení po pádu prvních lidí: *Ona rozdrtí hlavu hada* (srov. Gen 3,15). Protože nebojujeme pouze proti viditelným mocnostem temna, které tento svět bere do ruky stále více a více díky technickému pokroku, ale i proti mocnostem temna, které vědí, že jejich čas je krátký, a proto sahají k totální válce, jak tomu bylo za Hitlera.

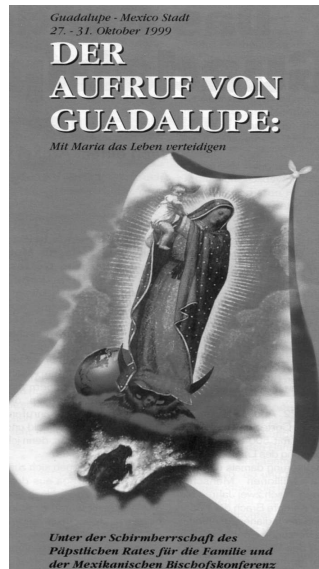
Zasvěcení Neposkvrněnému Srdci, které Matka Boží všude požaduje, je velkou ochranou, kterou nám slibuje i v nadcházejícím velkém soužení. Ona je Matkou života, svou mocí přemůže všechnu přesilu nepřitele.

Aztékové věřili, že krví svých obětí si zavážou božstva války, aby jim pomáhali v boji proti jiným bohům. Museli si být nějak vědomi, že život přichází jen z oběti. Jenže Zlý tento směr obrátil.

Matka života nejen opět ukázala správný směr, ale skrze KREV SVÉHO SYNA ji označila jako věčnou cestu života pro všechny lidi dobré vůle.

Stále však zůstává pravdou, že cestou života je kříž, že ve spojení s Kristovou krví i náš život žádá krev. Proto podstupujeme stále boj na život a na smrt nejen za pozemský život, ale i za život věčný, který nám chce Zlý vyrvat.

Maria je vítěznou vůdkyní v tomto boji, milostný obraz v Guadalupe je vítěznou korouhví pro všechny ty, kteří nastupují tento boj s pevnou vírou podobně jako kdysi Jana z Arku, která řekla: „**Jméno boje, který vedeme, je VÍTĚZSTVÍ.**“ **Vítězství života nad smrtí v JEŽÍŠI KRISTU skrze NEPOSKVRŇENOU Pannu Marii.**

Liturgická čtení – pokračování ze str. 3

se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu, a ta panna se jmenovala Maria.

Anděl k ní věšel a řekl: „Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“

Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“ Anděl jí odpověděl: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného.“ Maria řekla: „Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova.“ A anděl od ní odešel.

Matka života

Jistě to není náhoda, že existuje tak výmluvná paralela kultury smrti mezi naší dobou a aztéckou civilizací před dobytím Mexika Španěly. V té době byly na chrámových schodech přineseny nesčetné lidské oběti a dnes jsou tyto oběti přinášena na oltářích potratů. V jedinečném »nikoliv lidskou rukou zhotoveném obraze« Panny Marie Guadalupské je obsaženo velké tajemství a znamení pro naši dobu. Vědci odhalili, že Matka Boží se zde v roce 1531 zjevila jako těhotná matka, jako matka, která v sobě nese život. Božstvu opořeného hada Quetzalcóatovi a nejvyššímu bohu bylo ročně obětováno 20 000 lidských životů.

Skutečnosti

Mexiko slavilo v roce 1995 100. výročí korunování milostného obrazu papežem. Nebe udělilo k této příležitosti lidem zvláštní milost. Církev se snažila, aby věřícím znovu připomněla, že mexický národ vděčí za svůj původ zázraku v Guadalupe, že Matka Boží jej na jeho bolestiplné cestě zvláště v posledních dvou stoletích provázela a nadále provází.

Poprvé se také hovořilo o tom, že tento obraz obsahuje skutečné »evangelium«, o kterém máme stále hlouběji rozjímat. P. Mario Rojas, profesor papežské univerzity v Mexiku, který se již dvacet pět let obzvláště věnuje hlubšímu zkoumání aztécké minulosti tohoto obrazu, udělal v rámci tohoto jubilea objev, který byl svým způsobem již připraven.

P. Windrich (Seattle, USA) který zařídil putování milostného obrazu po USA, prosil biskupskou konferenci, aby pořídili fonogram obrazu, aby bylo prokázáno, že Nejsvětější Panna na tomto obraze je v pozeňnaném stavu. Krátce nato filmový režisér videa »Řeka světla« (– dějiny zázraku v Guadalupe) John Bird při jednom záběru konstatoval, že **lůno Panny Marie se pohybuje jako u ženy, která je v posledním stadiu těhotenství.**

P. Rojas při bližším šetření a zvětšení »Nahui Ollin« objevil květ – čtyřlístek – pod obrá-

ceným »V« mezi sedmi záhyby a že v jejím středu je opravdu možno vidět hlavu dítěte. Zřetelně je vidět kulatý obličej, obě oči, něco z nosu a brady. Je možno rozeznat dále levé ucho a tři prsty pravé ruky na pravé tváři. Prsty levé ruky jsou položeny na levé tváři. Vlasy jsou tmavé a barva kůže hnědá.

P. Rojas šel s tímto objevem ke gynekologovi dr. Carlosu Fernandezovi de Castillo, který těhotenství potvrdil: Má normální formu, hlava dole, je to tzv. levá pozice, ve které se pravé rameno přiklání k břichu dítěte. Srdce je přesně uprostřed vnitřního kruhu květu. Lékař uzavřel svou zprávu poukazem, že se jedná o zdravé těhotenství, které očekává porod každým okamžikem.

Význam

Znovu nás věda upozornila na zázrak tohoto obdivuhodného obrazu, na který je třeba se dívat v modlitbě, abychom odhalili jeho tajemství. Připomeňme si, že Matka Boží ve svých různých zjeveních, zvláště v Meržugorje, poukazuje na nové jaro Církve. Ve Fatimě byl tento odkaz předán v zahalené podobě postavy anděla Portugalska, kterého Lucie označila ve svých pamětech jako »mládence ve věku 15–16 let. Mládencem byl již pro staré Římany alegorií jara a nového života.

Církev se nachází dnes v podobné situaci jako židé před

Kristovým narozením v Betlémě, kterou nejlépe vystihují jeho vlastní slova: *Najde Syn člověka ještě víru, až přijde?* (Lk 18,8). Jako tehdy dívá se oko OTCE zvláštním způsobem především na »anavím«, na chudé v lidu, v jejichž středu se i nyní znovu nachází MARIA. Tito »chudí«, kteří nejčistěji mlčky trpí uprostřed všeho toho zmatku, který modernismus v Církvi vyvolal, jsou »půdou« pro »nové vtělení« z onoho nepohnutelného středu Pánovy eucharistické přítomnosti. Oni jsou to »malé stádce«, které se vzepřelo božstvu blahobytu, a proto se stane objektem pronásledování. V nich roste mystický PÁN, jak jej můžeme vidět na obraze jeho MATKY.

Tajemství »Mariina vrození do duše«

I o Mariinu tajemství nemůžeme dnes uvažovat jen zvenčí. Úcta k Panně Marii, jak ji hlásal již před 300 lety sv. Ludvík Maria Grignon z Montfortu, míří stále více k »narození PANNY MARIE v srdci věřících. Čím více je v nás živá, tím více se může v nás narodit PÁN.

Nemusíme snad i množství zjevení Panny Marie v tomto století chápat právě v tomto smyslu? Nejde pouze o vnější zjevení, o její slova, která potřebujeme pro velkou chudobu své víry. Ona chce vstoupit do srdcí maličkých a prostých, aby tam připravila důstojný příbytek pro svého SYNA. Zde vyrůstá zcela skrytě nad celým světem nová Církev, jak to náš Svatý otec předem prožívá, když je »celý MARIIN«, a tak bude konečně přemožena v nás všechna moc zla.

Pod jejím vítězným praporem se musí shromáždit všichni věřící, neboť to je ono první zaslíbení, které bylo dáno v Písmu svatém (Gn 3,16): *Ona rozdrtil hlavu hada* (to je také jeden ze dvou možných překladů jména Guadalupe, když tento

název chápeme v indiánské řeči nahuatl).

Musíme se učit »rozjímat« o MARIi, ona po všechen čas ukládala slova svého SYNA ve svém srdci, aby mu dávala stále více prostoru ve svém životě. Nechceme ji vzývat pouze jako MATKU, dívat se na ni a putovat na její svatá místa, musíme ji také přijmout do svého srdce, jako ona přijala svého SYNA. Ona musí v nás žít a hýbat se, ona musí být ve středu našeho srdce, a to je možné jen tehdy, když se budeme učit uprostřed všeho chvatu tohoto světa si zachovat usebranost a rozjímat o jejích slovech dnem i nocí.

»Slovo« v hebrejském významu neznamena pouze slovo, ale také dění, do kterého jsme vtahováni, každé setkání, každou myšlenku, která do nás vstupuje. Ale především musíme o ní samé rozjímat v jejím zázračném, nikoliv lidskou rukou namalovaném obraze, ve kterém ona skutečně a pravdivě »žije«, jak to dokazují i poslední »objevy«.

Již několik let je v mnoha obrazech na cestě celým kontinentem, aby oznámila tajemství, které vyrůstá v jejím lůně. Kamkoliv přijde, pohne lidskými srdci, zcela beze slova, jenom svým bytím, jen svým milostplným pohledem, jak to dělá v Mexiku již přes téměř 480 let.

Maria – předobraz pro rok 2000

Na konci druhého tisíciletí, v této době plné zmatků a nejistoty, ohlížíme se kolem, kdo by nám pomohl v naší nouzi a v naší tísní. Mnozí hledají útočiště v různých sdruženích, která jim slibují v dosud nevídané míře spásu a ráj na zemi. Cesty, které se tak ukazují, směřují k osvobození člověka od jakékoliv vazby a především od vazby na Boha.

Ale my chceme svůj pohled obrátit opačným směrem, na toho, kdo přišel na tento svět, abychom *měli život a měli ho v plnosti*, jak nám slibuje apoštol Jan ve svém evangeliu: plnost z Ježíše Krista ukřižovaného a zmrtvýchvstalého. A kde vidíme Ježíše, tam nacházíme především jeho Matku.

V Marii nám chtěl Bůh ukázat, jak si představoval člověka, dříve než podlehl prvotnímu hříchu, a v důsledku toho pak i osobním hříchům. Dědičný hřích se Mariiným »Staň se« změnil v onu »šťastnou vinu«.

O šťastné vině, která nám vysloužila tak velkého Vykupitele, zpívá jáhen o velikonoční noci. Můžeme dodat: Šťastná vina, která nám dala Marii jako vzor pokory, poslušnosti a víry. Neboť Syn, který sám bez viny chtěl trpět za hříchy lidí, mohl přijmout jen zcela nevinnou, čistou a neposkvrněnou lidskou přirozenost. Proto Ježíš uchránil svou Matku od dědičného hříchu a dal v ní tak působit již předem svému vykoupění. A toto dokonalé vykoupění

Proto se nesmíme ani my na starém kontinentu stydět za pozornost, kterou věnujeme jejímu zázračnému obrazu, učit se číst v jeho Božím »mlčenlivém evangeliu«. To je skutečně »nová evangelizace«, když jako MATKA sama hlásá lidem svého SYNA.

Lebe 41/99, překlad -lš-

v Marii je klíčem k oné dokonalé a nerozdělitelné jednotě, která jí nabídla velkou úlohu, aby bolestiplným způsobem spolupracovala na odčinění vin a vykoupění lidstva a stala se Spoluvykupitelkou.

Katolické náboženství je proto náboženství, které nám nejhluběji daruje domov, protože nám Boha ukazuje jako Otce a Marii jako Matku. Láska dítěte nevolá pouze po otci, ale také po matce, a to především v době úzkosti a nouze.

Od této Matky očekáváme, že díky své přímluvné moci přednese naše prosby svému Synu, a nepřehledné množství vyslyšení je svědectvím a odměnou za naši důvěru. Kdyby někdo chtěl vypsát všechno to, co její pomoc pro křesťany udělala, nestačily by na to všechny knihy světa, jak říká apoštol Jan.

Maria přitom není pramenem spásy, nýbrž tou, která se u Boha přimlouvá za všechny, kdo se jí s důvěrou svěrují. V podstatě dělá to, co děláme my, když se za někoho modlíme. Jenže ona se vzhledem ke své svatosti modlí mnohem čistěji, nezištněji a také účinněji.

Čím více myslíme na to, abychom se materiálně zabezpečili, tím větší je naše úzkost. Úzkost před ztrátou smyslu života – existenční úzkost. Maria nám zde může být pomocí i průvodkyní. Ona je ženou pro všechny časy, a zvláště pro naši epochu duchovní sebejistoty a pýchy, epochu »seberealizace«. Ona nás vede po cestě **uskutečnění v Kristu.**

Maria je pro nás jako plamen věčného světla v temném chrámu. Ukazuje nám, kde najdeme ve svatostánku svého Pána. A v nejvnitřnějším smyslu je také ukazatelem světla pro kněze. Kněz, který svěří sebe a svůj kněžský úřad Mariinu vedení, který se stane Mariiným dítě-

tem, ten zůstane při všech zkouškách i v čase pokušení stát pod Křížem. Maria mu vyprosí milost vytrvalosti, aby stál pevně, aby nebyl zběhem, aby nezahodil Kříž.

Kdo může zvážit přemíru bolesti, kterou Maria snáší právě pro nevěrnost vyvolených? Ona sama poznala, co znamená pro Ježíše odpad duší. Toto utrpení pro nevěrnost jejímu milovanému Synu je korunou jejího mučednictví. To byl její podíl na hodinách v Getsemanské zahradě. Prosme Marii za naše kněze. Pán ji poslal, aby pomáhala spásu našich duší. My potřebujeme nevyhnutelně svatě kněze na své cestě k Bohu.

Ale Maria není jen pro kněze nadpřirozeně duchovní cestou k Bohu. Když se naplnilo Simeonovo proroctví a její duši při strašném Synově utrpení probodl meč, otevřelo se její srdce pro všechny lidi. A protože v následování svého Syna jeho nejvěrnějším apoštolem, stále se dívá, kde by získala spoluapostoly, kteří by spolu s ní mluvili o Ježíši, s ní se k němu modlili, hlásali jeho učení a také

Inge M. Hugenschmidtová-Thürkaufová

je skutečně žili. Její roztažené ruce, jak je vidíme na mnoha zobrazeních, připomínají ruce kněze při oběti mše svaté, ukazují nám tak, že jedině ve spojení s Ježíšovou obětí na kříži, která se v každé mši svaté nekravavě obnovuje, máme pokrm a posilu pro náš vnitřní život, pro náš každodenní život i pro náš apoštolát.

Každý křesťan by měl být v podstatě apoštolem, zvěstovatelem lásky a milosrdenství našeho Boha. A měl by jím být ruku v ruce s Marií, kterou její pokorné FIAT omilostnilo, aby se stala Prostřednicí všech milostí. Blahoslavený, kdo najde v pokoře a prostotě v Mariině náruči věčný domov.

Inge M. Hugenschmidtová-Thürkaufová

Z Lebe 41/99 přeložil -lš-

Čas pro bližní

Musíme dávat, až nás to bolí. Pravá láska musí bolet. Ježíše to bolí, když nás miluje, i Boha to bolí, když nás miluje, protože musel dát, a to svého Syna. Dnes jsme zde pospolu. Já vám nemohu nic dát. Ale chtěla bych od vás, abychom se rozhlédli, ale máme-li v rodině někoho chudého, abychom začali milovat doma, kde to nejvíce bolí. Mějte připravený úsměv, mějte čas pro své bližní. Když je znáte, víte, kdo je náš nejbližší soused. Známe lidi ze svého okolí? Je zde mnoho osamělých. Jednou jsem procházela ulicemi, když ke mně přišel jeden muž a řekl: »Vý jste Matka Tereza?« Odpověděla jsem: »Ano.« »Prosím vás, pošlete několik sester do našeho domu. Jsem poloslepý a moje žena je duševně chorá... Toužíme potom slyšet lidský hlas. Jinak máme všechno...« Když jsem tam poslala sestry, viděly, že je to pravda. Měli všechno, ale byla tam velká osamělost těch dvou a nikdo, koho by mohli nazvat svým. Jejich synové a dcery byli od nich moc daleko. Rodiče se pro ně stali nežádoucí, takřka k nepotřebě, neužiteční, a tak musí umírat ve velké osamělosti.

Matka Tereza

Kdo je kdo v církvi

papež – náměstek Ježíše Krista, nejvyšší obecný biskup a patriarcha, nejvyšší velekněz a nejvyšší pastýř, hlava katolické církve, patriarcha Západu, primas italský, metropolita římské provincie, římský biskup, služebník služebníků Božích. Tento poslední titul pochází od sv. papeže Řehoře I. (590–604). Papež se oslovuje „Svatý otče“ a „Vaše Svatosti“

kardinál – druhý nejvyšší titul v církevní hierarchii, člen kolegia, které volí papeže. Historicky vznikly tituly kardinál-biskup, kardinál-kněz a kardinál-jáhen, dnes mají prakticky všichni kardinálové biskupské svěcení. Jsou jmenováni papežem se souhlasem konzistoře – schůze kardinálského kolegia. Papež může jmenovat kardinály i tajným rozhodnutím („*in pectore*“). Po dlouhá staletí byl počet kardinálů omezen na 70, od doby papeže Jana XXIII. (1958–1963) je tento počet překročen. Kuriální kardinálové sídlí v Římě a bývají prefekty, tj. představenými vatikánských kongregací (ministerstev). Odznakem kardinála je od r. 1245 červený klobouk jako připomínka, že kardinál má být ochoten pro církev prolít krev. Kardinál se oslovuje „Vaše Eminence“

kardinál-děkan stojí v čele kardinálského sboru

kardinál-vikář spravuje na místě papeže římskou diecézi

kardinál-protector je zastávce nějaké řeholní společnosti, obvykle ženské

komoři římské církve – kardinál, předseda Apoštolské komory. Je odpovědný za finanční správu a hmotné potřeby Apoštolského stolce

legát a latere – kardinál, osobní vyslanec papeže v jednorázových záležitostech

legát natus – titul spojený se sídlem, posléze pouze titul čestný

apoštolský nuncius – stálý papežský vyslanec v určité zemi. Odpovídá hodnosti velvyslance

(„mimořádný a zplnomocněný velvyslanec“). Od dob vídeňského kongresu r. 1815 bývá doyenem diplomatického sboru. Doyen (vyslovujeme doajen) je zástupce a mluvčí celého diplomatického sboru v zemi, v níž je akreditován (také u nás v ČR)

pronuncius – nuncius bez práva být doyenem diplomatického sboru

internuncius – mimořádný papežský vyslanec v zemích, v nichž Vatikán nemá řádné diplomatické zastoupení. Nižší hodnost než nuncius

apoštolský delegát – papežský vyslanec ve zvláštních případech

patriarcha – původně nejvyšší církevní představitel nezávislé církevní oblasti. Ve starověku se ustavilo 5 patriarchátů:

1. Řím
2. Antiochie v Sýrii, dnes v jihovýchodním Turecku
3. Alexandrie v Egyptě
4. Konstantinopolis, dnešní Istanbul v Turecku
5. Jeruzalém

V průběhu staletí některé patriarcháty zanikly. Po sjednocení části východních církví s Římem byly zřízeny patriarcháty pro jednotlivé rity (arménský, koptský, maronitský). Patriarchou římským a celého Západu je papež. V katolické církvi je titul patriarcha spojován také s některým význačným biskupstvím jako název čestný (Benátky, Lisabon, Madrid). Řeckokatolická církev nemá patriarchu, toliko arcibiskupa

primas – čestný titul předního biskupa některé země (Praha, Ostřihom, Hnězdo, Salcburk). V dřívějších staletích měl primas právo korunovat krále

metropolita – představený církevní provincie, v ČR arcibiskup pražský a olomoucký, na Slovensku trnavský a košický. Biskupství spadající do jeho metropolie se nazývají sufragánní. Odznakem metropolitě je pallium, tj. pruh bílé vlněné tka-

niny ozdobený sedmi černými kříži nošený kolem ramen a splývající vpředu i vzadu

arcibiskup – a) sídelní – biskup významného biskupství, metropole (Praha, Olomouc); b) titulární – standardní titul nunciů – mimořádné vyznamenání zasloužilých biskupů (např. emeritní biskup královéhradecký Karel Otčenášek)

biskup – nástupce apoštolů s plností kněžského svěcení;

a) sídelní – představený diecéze, je sufragánem metropolitě b) titulární – biskup pomocný neboli světicí, pomáhá sídelnímu biskupovi

biskup koadjutor – pomocný biskup s právem následnickým, biskup zastávající určitý úřad ve Vatikánu

biskup osobní prelatury – je podřízen přímo Apoštolskému stolci (např. prelát Opus Dei)

biskup emeritní – biskup, který pozbyl úřadu z důvodu věku nebo rezignace. Biskupy jakékoliv hodnosti jmenuje papež. Oslovují se „Vaše Excelence“

apoštolský vikář – představený církevního obvodu v misiích, kde dosud nebyla ustavena řádná diecéze. Je řízen vatikánskou Kongregací pro evangelizaci národů (dříve *De propaganda fide*). Má práva sídelního biskupa. Má-li církevní obvod název apoštolská prefektura, je v jejím čele apoštolský prefekt

apoštolský exarcha – biskup – ordinář katolíků východního obřadu v podmínkách diaspory (např. řeckokatolický apoštolský exarcha pražský)

apoštolský administrátor – a) představený apoštolské administratury, tj. části diecéze ležící na území cizího státu (např. dříve apoštolská administratura v Českém Těšíně pro část vřatislavské diecéze na území býv. Československa); b) dočasný představený diecéze v mimořádných podmínkách (např. biskup Josef Vrana v Olomouci za totality)

sufragán – sídelní diecézní biskup, který není metropolitou

zemský prelát – historický titul význačného představitele kléru v politické správě země (např. představený kláštera křižovníků s červenou hvězdou u sv. Hippolyta ve Znojmě byl od roku 1709 moravským zemským prelátem)

prelát – a) titul vysokých církevních představených. Prelát může být *osobní* nebo *územní*: *osobní prelát* nemá vlastní území, toliko svoje duchovenstvo (např. prelát Opus Dei); *územní prelát* má naproti tomu vlastní teritorium i věřící (např. opati, kteří spravují příslušníky svého opatství obdobně jako biskup); b) hodnost předního kanovníka (např. v Brně 1. a 2. kanovník); c) čestný titul zasloužilých kněží

infulovaný prelát – ač nebyl biskupem, měl právo nosit mitru a berlu. Dnes jsou tato privilegia zrušena

ordinář diecéze – představený diecéze s právy sídelního biskupa. Může to být biskup nebo kněz. Je-li kněz, nemůže ovšem světit jáhny a kněze. V době totality zastával úřad ordináře kapitulní vikář. Sídelní biskup je automaticky ordinářem

generální vikář – zástupce diecézního biskupa s vlastní pravomocí. Je to biskup nebo kněz, ve velkých diecézích může být generálních vikářů více. Je jmenován sídelním biskupem a může být jím odvolán. V řeckokatolické církvi se nazývá protosyncel

kapitulní vikář – kněz, dočasný správce diecéze volený kapitulou kanovníků do doby jmenování sídelního biskupa. V našich zemích to byl obvyklý titul ordináře diecéze v době totality

biskupský vikář – kněz, zástupce sídelního biskupa pro určitou oblast působení (např. biskupský vikář pro pastorační). Je jmenován sídelním biskupem

konzultor – člen sboru konzultorů, nejbližších rádců a spolupracovníků sídelního biskupa

kanovník – člen kapituly. Kapitula může být: a) *metropolitní* (např. Olomouc); b) *katedrální* (např. Brno) c) *kolegiální* (např. Vyšehrad, Karlštejn, Kroměříž, Mikulov). Kanovníci jsou *sidelní*, *čestní* nebo *emeritní*. Podle jednotlivých kapitul nosí osobité odznaky. Kapituly mohou mít vlastní název (např. Královská stoliční kapitula sv. Petra a Pavla v Brně nebo Význačná kolegiální kapitula sv. Václava v Mikulově). Někteří biskupství kapitul nemají (např. biskupství ostravsko-opavské)

kapitulní děkan nebo **kapitulní probošt** – představený kapituly. Může to být světicí biskup nebo kněz

administrátor kapituly – dočasný představený kapituly

kanovník scholastikus – má na starosti církevní školství

kanovník penitenciář – kanovník se zvláštní zpovědní pravomocí

kanovník kustod – stará se o katedrální chrám

probošt – a) představený kapituly kanovníků; b) titul faráře významného (proboštského) kostela; c) představený proboštsví (tj. nejvyšší řeholní organizační jednotky např. u benediktinů)

soudní vikář (oficiál) – předseda biskupského soudu. Je jmenován sidelním biskupem. Musí to být kněz

obhájce spravedlnosti – člen církevního soudu, který je povinen dbát o veřejný prospěch

obhájce manželského svazku – člen církevního soudu, který předkládá námítky proti neplatnosti svátosti manželství

kancléř – ředitel biskupské kurie, nejvyšší úředník biskupství. Má na starosti vyhotovování a odesílání listin, spravuje archiv. Může to být osoba duchovní nebo laik

notář – úředník biskupské kurie nebo církevního soudu. Sepisuje listiny a pořizuje zápisy z jednání

monsignore (vyslovujeme monsiñor) – standardní titul bisku-

pa nebo čestný titul zasloužilého kněze. Zkráceně píšeme Msgr, Msgr, Mons.

arcijáhen – dnes již historický titul. V brněnské diecézi done dávna kněz, který byl postaven do čela arcijáhensví, tj. nejvyššího správního celku diecéze (diecéze – arcijáhensví – arcikněžství – děkanát – farnost)

arcikněz – a) představený arcikněžství, tj. několika děkanátů; b) titul odpovídající děkanovi nebo vikáři; c) čestný titul zasloužilého kněze

děkan – a) představený kapituly kanovníků; b) představený bohoslovecké fakulty; c) kněz, obvykle farář, dohlížecí a administrativní orgán biskupa nad několika farnostmi. (V Čechách se děkan nazývá vikářem a děkanát vikariátem)

farář – představený farnosti

administrátor farnosti – dočasný správce farnosti s právy faráře. V některých diecézích jsou ustanovováni jenom administrátoři, nikoli faráři

rektor – a) ředitel kněžského semináře; b) představený řeholního domu – koleje (např. jezuité); c) správce samostatného kostela, který není farní; d) představený církevního bratrstva, i laik

kaplan – a) farní vikář, na Moravě někdy kooperátor – kněz, pomocník faráře; b) kněz starající se o určitou skupinu věřících (např. vojenský kaplan, kaplan pro uprchlíky)

spirituál – duchovní vůdce a zpovědník v kněžském semináři

diecézní organolog – odborník pověřený péčí o varhanní nástroje

diecézní kampanolog – odborník pověřený péčí o zvony

generální představený, generál – nejvyšší řeholní představený, u maltézských rytířů se jmenuje velmistr

opat-primas je představený sdružení klášterů (např. francouzské Cluny v 10. stol.)

opat-otec – představený významného kláštera, z něhož byly

založeny kláštery dceřinné (např. premonstráti)

provinciál – představený řeholní provincie (u maltézských rytířů velkopřevor, u premonstrátů cirkátor, u salesiánů dříve inspektor)

opat – představený samostatného kláštera volený mnichy na několik let nebo doživotně (např. benediktini, cisterciáci, premonstráti)

abatyše – představená ženského kláštera

převor – a) představený samostatného kláštera (např. kartuziáni, dominikáni, u salesiánů se nazývá ředitel); b) představený převorství, tj. nižší organizační jednotky než opatství (např. benediktini)

komtur – představený komendy, tj. řeholního domu maltézských rytířů

kvardián – představený františkánského konventu

provizor – má na starosti hospodářské záležitosti kláštera (např. řeholní kanovníci sv. Augustina), u premonstrátů se nazývá kapitulár, u jezuitů prokurátor

novicmistr – řeholník, který vede nové členy kláštera, tzv. novice

profes – řeholník se slavnými slibů

scholastik – člen řeholní společnosti, který dosud studuje

konvrš – laický řádový bratr s řeholními slibů (např. benediktini)

oblát – a) laický řádový bratr bez řeholních slibů; b) věřící praktikující řádovou spiritualitu, ale nežijící v klášteře, obdoba tzv. třetího řádu; c) název členů některých řeholních společností (např. oblátí Neposkvrněné P. Marie, oblátí sv. Františka Saleského)

Pavel Vácha

30 LET OD ÚMRTÍ BISKUPA STANISLAVA ZELY

Soběchleby: Bohoslužba u příležitosti 30 let od úmrtí olomouckého světicího biskupa Stanislava Zely – mučedníka komunistické justice – se konala v neděli 5. prosince v 10.15 hodin v Soběchlebech u Lipníka nad Bečvou – místě posledního odpočinku biskupa Zely. Mši sv. celeb-roval olomoucký arcibiskup Jan Graubner.

Stanislav Zela se narodil v roce 1893 v Horních Nětčicích. Po bohosloveckých studiích a krátké kaplanské službě ve Fryštáku u Zlína se stal sekretářem olomouckých arcibiskupů – kardinála Lva Skrbenského, Antonína Cyrila Stojana a Leopolda Prečana.

Biskupské svěcení přijal z rukou arcibiskupa Prečana v roce 1941 v Olomouci. Arcidiecézi vedl jako kapitulní vikář v letech 1947–1948. Nový arcibiskup Josef Karel Matocha ho jmenoval generálním vikářem.

V červenci 1950 byl zatčen a ve vykonstruovaném procesu s devítčlennou skupinou „velezrádců a vyzvědačů z řad vyšší církevní hierarchie“ byl odsouzen k 25 letům žaláře. V komunistickém vězení strávil 13 let. Poté žil v internaci v Charitním domově v Radvanově u Tábora, kde krátce po své rehabilitaci v roce 1969 těžce onemocněl a 6. 12. 1969 zemřel.

Podle svého přání byl pohřben v rodné farnosti – v Soběchlebech.

ČBK

Budeme žasnout

Vsadit nikoliv na lidskou chytrost, na lidské struktury, hodnoty a normy, nýbrž na působení Ducha svatého. Zdá se, jako by to sv. Pavel v 2. listu Korint'anům adresoval právě pro naši dobu: Postačí ti moje milost, protože síla se osvědčuje v slabosti (12,9).

Vstupujeme do Jubilejního roku jako slabé stádce zneklidněné během věcí, které jako by se ocitlo na vedlejší, ztracené koleji. A to je dobře! Protože pak může Bůh působit mocně a překvapivě a nejsou zde žádné hranice organizačních a marketingových programů nějakého církevního managementu.

Jsme dnes v situaci emauzských učedníků a stojíme v úžasu nad smrtí mnoha svých nadějí a vyhlídek posledních desetiletí: i těch, které někteří spojovali s 2. vatikánským koncillem a s pádem železné opony.

I dnes nám Ježíš *otevřítá oči*. Copak se to nemuselo stát...? A rázem poznáváme, jak mocný Bůh zde působí ve věrnosti tolika prostých věřících prosebníků, ale i v nečekaném zlomu, který přivedl v posledních desetiletích miliony lidí do milosrdné náruče Otcovy v Medžugorje, v San Giovanni Rotondo, v různých obnovných hnutích a poutích do Lurd, Fatimy, Santiaga de Compostela, při Světových setkáních mládeže, v Taizé, při exerciciích v Siroki Breh, v Châteauneuf a jinde...

Svědectví mnoha obrátců a Bílá kronika dávají po-

znat, jak účinná a mnohostranná je Boží milosrdná láska.

Na rozdíl od do očí bijícího úbytku aktivních příslušníků Církve, od zesvětštění tak mnoha církevních institucí, od zmatení myslí i mezi mnoha křesťany a v »křesťanském« tisku působí Boží milosrdenství spíše útržkovitě a nenápadně. Ale již nyní je možno pozorovat na mnoha místech, jak se výrazně obnovuje obdivuhodná mozaika. Patrné je to především při setkáních s papežem.

Ještě jednou: Je to dobré, že po institucionální stránce se Církev jeví slabá. Neboť pak má svět možnost poznat, že to mimořádné, co se v Církvi děje a co obdivuhodným způsobem propukne právě v Jubilejním roce, není lidské, ale Boží dílo.

Proto není také žádný důvod k něčemu, co se často označuje za konec světa. Pro-

tože ani tam, kde zhoršení životních podmínek naznačuje na zemi konec časů, není to znamení úplného zhroucení. Spíše v tom můžeme vidět znamení blízkého příchodu Božího království.

Maran atha! modlili se vroucně první křesťané. Přijď, Pane Ježíši! Nadcházející rok, rok Velkého jubilea a radosti měl by být předchutí onoho království pokoje a radosti, oné doby, ve které nám Bůh jako dar dá znovu zakoušet svou přítomnost.

Bůh vykoná velké věci v každém, kdo mu otevře své dveře. Co se při tom stane, je nepředstavitelné. Nemusíme tedy vyslovovat žádnou prognózu o Božím působení v tomto mimořádném roce. Můžeme ale počítat s netušenými dary milosti. Budeme žasnout, kde a jak bude Bůh působit.

Vision 2000, č. 6/99

»Konec světa« našich dnů

Třetina mladých lidí není schopna trvale pracovat. Jejich pracovní schopnost je pouze podmíněná. Konstatovala to známá psychoterapeutka Christa Meves na letošním semináři na téma »Weltende oder Weltwende« (Konec světa, nebo obrácení světa), který se konal v Bad Salzschirf.

Na podkladě 8. a 9. kapitoly Zjevení sv. Jana snažila se známá psycholožka vyložit obrovský duchovní zápas mezi dobrem a zlem, který se může odehrávat v každém věku a v každé lidské duši. Řeč Apokalypsy připomíná naše sny. Můžeme v ní najít věrné obrazy současnosti.

Duchovní nivelizace

Tyto obrazy je možno aplikovat na současnou krizi. *První anděl zatroubil na polnici. Nastalo krupobití a oheň smíšený s krví a dopadlo to na zem: sežehlo to třetinu země, sežehlo to třetinu stromů a sežehlo to všechny zelené rostliny.*

A zatroubil druhý anděl. Něco jako velká hořící hora bylo vrženo do moře: třetina moře se obrátila v krev a od toho zahynula v moři třetina živočichů

a vzala za své třetina lodí (Zj 8, 7–9).

Hora svržená do moře symbolizuje duchovní nivelizaci. Potýkáme se s tím v naší civilizaci již třicet let. Kdo se vzdá snahy po vyšších věcech, a tato naše doba to udělala, věnuje duševní síly ničení a agresí. Skrze nivelizaci odumírají podvědomě duševní síly a veškerá tvořivá kultura. To probíhá podle stejného vzoru.

Osm milionů v depresi

A zatroubil třetí anděl. Z nebe spadla velká hvězda hořící jako pochodeň a padla na třetinu řek a na prameny vod. Jméno té hvězdy je Pelyněk. Třetina vod se stala pelyňkem, takže mnoho lidí z té hořké vody pomřelo (Zj 8,10–11).

Kdo netouží po hvězdách, na toho spadnou. V Německu žije

v současné době osm milionů lidí v duševní depresi. V Rusku je 40 milionů chorých alkoholismem. V životě bez Boha přicházejí takové krize velice rychle. Úplné uvolnění sexuality nikoho neosvobodilo. To je velká lež. Mezi 30letými muži se objevuje stále více sexuálně zvrácených jedinců. Oni sami se stali již jako děti obětmi nezřízené sexuality, a nejsou schopni jinak myslet. Již v dětství byli vrženi do této choroby. V psychoterapii víme velmi dobře, že dva ze tří pacientů jsou sexuálně narušeni. Třetina padla za oběť nespoutanosti pudů. Nesmírné množství z nich je nemocných. V posledních deseti letech zemřelo na AIDS 23 milionů lidí.

»Musíme na kolena«

Z toho dýmu vyletěly na zem kobyly; byla jim dána moc, ja-

kou na zemi mají štíři. Ale bylo jim přikázáno, že nesmějí škodit na zemi trávě ani žádné zelené rostlině, ani žádnému stromu, jenom lidem, kteří nemají na čele Boží znamení. Nesměly je však usmrcovat, nýbrž jen trápit po devět měsíců. Bolest, kterou působí, se podobá bodnutí štíra (Zj 9,3–5).

Zde se jedná o »přeludy«, kterým člověk propadá. Ezoterika představuje zdivočelost na duchovním poli. Politikové zase diskutují jen o penězích.

Ale referentka na závěr zdůraznila, že si musíme zachovat důvěru. Jedna třetina jde podle Apokalypsy vstříc záhubě. I to se týká naší doby. Ale dvě třetiny se postaví přívalu zla na odpor. Ti způsobí obrat. Záchranu pro naši dobu může přinést jen pohled na hluboké kořeny této krize. Řešení je v návratu k pravému náboženství. Christa Meves skončila výzvou: »Musíme zpět na kolena!«

A. Sarach in Christ von Morgen

Svatý farář Arský 17

»Jindy opět farář Vianney slyšel, jak jde někdo v těžkých botách po schodech nahoru a vstupuje do pokoje, ale nikoho neviděl.

Noční d'áblové návštěvy byly stále častější a množily se především tehdy, když se nějaký těžký hříšník chtěl obrátit. Opravdu: Krátce nato se objevil tento hříšník v Arsu, aby se vyzpovídal a smířil s Bohem. Můžeme si domyslet, že d'ábel s tím nemohl být spokojen.

Kdyby si někdo myslel, že se při tom jednalo pouze o nějaké čertovské darebácké kousky, protože se zde neprojevovala žádná satanská rafinovanost či prohnanost, tomu je možno odpovědět, že d'ábel může uplatnit na člověka jen takový vliv, jaký Bůh připustí. Také je třeba vzít v úvahu, že člověk v takových bojích nikdy nezůstává osamocen a farář Vianneyovi byla jistě udělena zvláštní pomoc Boží milosti skrze modlitbu a přimluvu jeho anděla strážného.

V Arsu se nyní hojně mluvilo o všem, co farář Vianney vytrpěl. Není divu, že se o tom záhy dověděli okolní faráři. Ti si však mysleli, že nejde o nic jiného než o následky těžkého strádání, které si farář Vianney sám ukládal; že jeho nervový systém je tak přetížený, že má halucinace.

V prosinci 1826 se farář Vianney vypravil do Saint-Trivier, kde měl mít kázání. Cestou se modlil růženec. V létě a na podzim patřilo v této krajině k samozřejmostem, že tu a tam na poli hořel oheň. Ale v zimě nic takového nebylo. Tím více byl farář Vianney překvapen, že na své vlastní oči viděl nejméně tucet ohňů na všech stranách. To ráno se kolem dokola zdálo, že hoří, a nakonec měl dojem, že kráčí ohnivým mořem. Po celou dvouhodinovou cestu se nebyl schopen usebrat, jako by jej pro-

následoval d'ábel a chtěl jej těmito plameny přinutit, aby se vrátil.

Protože v Saint-Trivier byly církevní slavnosti, bylo zde přítomno více cizích kněží. Večer bylo slyšet v pokoji, který byl vykázán faráři Vianneyovi, zvláštní hluk. Jeho spolubratři si na to ráno stěžovali. Ale on klidně odpověděl: »To byl d'ábel... on se vzteká kvůli všemu dobrému, co se zde v těchto dnech děje.« Jeho spolubratři se smáli a mysleli si, že nadešla vhodná příležitost, aby řekli do očí, co si o tom myslí: »Málo jíte a málo spíte a máte z toho popletenou hlavu...«

»Jestli je to mojí hlavou, jak to, že jste všichni ten rámus slyšeli?« Víc neřekl ani slova.

Příští noc se ozval tak silný hluk, jako by se bořil dům. Všichni vyskočili z postele, mysleli, že zažili katastrofu. Přítomen byl i místní farář Granier, jeho kaplan Bonit a diecézní misionář Chevalon. I služebná vstala a nevěděla, o co se jedná. Právě v tom okamžiku se ozvala rána v pokoji faráře Vianneye a všichni vykřikli jako jedněmi ústy: »On ho zabije, on ho zabije!«

S těmi slovy vtrhli do pokoje, ale farář Vianney ležel v posteli a spokojeně spal. Jen jim napadlo, že lůžko je posunuté doprostřed světnice.

»Byl to d'ábel, kdo posunul lůžko,« vysvětloval ráno, »a kdo dělal ten rámus. To nic, jen je mi líto, že jsem vám to všechno neřekl předem. Ale to všechno je dobré znamení: zítra chytíme „velkou rybu“.«

Až do večera se nestalo nic zvláštního. Tu se objevil jeden šlechtic, který přišel za farářem Vianneyem. Bylo o něm známo, že už dlouho neplnil náboženské povinnosti. Patřilo k tehdejšímu bontonu lidí z lepších vrstev, že se nezajímali o náboženství ani o kostel. Nyní klečel ten-

to muž u farářovy zpovědnice a vyznával se ze svých hříchů.

Příklad tohoto zámožného muže, který našel zpět cestu k Bohu a k církvi, udělal daleko široko velký dojem. Kateřina Lassagnová pokračuje ve své zprávě: »Od té doby už se faráři Vianneyovi nevysmívali, nýbrž spíše o něm říkali: „Je to světec.“ Od té doby se u všech těšil velké úctě.«

Farářovy boje s d'ablem a to, jak jej zahnal ve jménu Božím, byly známy daleko široko. Žádný div, že u něho hledali z daleka široka útočiště, aby vyhnal d'ábla z posedlých. Diecézní biskup dal faráři Vianneyovi výslovné povolení k provádění exorcismu.

Z mnoha těchto případů uvedeme alespoň jeden, který Kateřina Lassagnová písemně zaznamenala: »Jednoho dne přišla jedna posedlá, která prožívala krize jen čas od času, aby se u faráře Vianneye vyzpovídala. Stále u zpovědnice a čekala, až na ni přijde řada. Když se tak stalo, farář ji poháněl, aby rychle začala. Rozvinul se mezi nimi rozhovor.

D'ábel, který hovořil ústy posedlé, mluvil zcela hlasitě, takže to všichni kolemstojící mohli slyšet slovo od slova:

„Spáchal jsem jen jeden hřích a získal jsem z něho ovoce, které nabízím všem, kteří chtějí ochutnat. Zvedni svou

ruku! Dej mi rozhřešení! Ty občas zvedáš ruku proti mně. Často jsem s tebou ve zpovědnici.«

Farář mu řekl latinsky: „Tu quis es? – Kdo jsi ty?“

Démon: „Magister caput – vrchní d'ábel! Ty černá ropucho, jak mě trápíš! Stále mě chceš odtud vyhnat. Proč si nejdeš svou cestou? Proč odsud nezmišš co nejrychleji v prachu?“

Farář: „Já nemám čas!“

Démon: „Druzí mají času dost. Proč kážeš tak prostě a jednoduše? Budeš vypadat jako hlupák! Fialový kabát (biskup) ti psal. Postaral jsem se, aby ti zapomněl napsat jednu věc, jak to chtěl udělat...“

Farář řekl, že sice dostal dopis od svého biskupa, ale vůbec o tom nemluvil, takže to nikdo nemohl vědět.

Farář: „Napišu biskupovi, aby mi dal plnou moc, abych tě vyhnal z těla této osoby.“

Démon: „Tak ti roztřesu ruku, že mu nebudeš schopen nic napsat, ty černá ropucho. I tebe dostanu. Už jsem si poradil s jinými, než jsi ty... Ještě jsi neumřel. Kdyby zde nebyla ta... nahofe (d'ábel řekl ohavnou urážku Panny Marie), už bychom tě měli. Ale ona si tě dobře hlídá i s tím velkým drakem nad vchodem.“ (Byl tam reliéf sv. Michaela a kaple svatě Anežky u vchodu do kostela.)

(Pokračování)

VÍC NEŽ KONTRAST

Zatímco v západní Evropě (i u nás) je možno nové semináristy spočítat na prstech jedné ruky, nad počtem polských adeptů kněžského stavu se tají dech.

S novým akademickým rokem bylo do polských seminářů přijato 7 000 (sedm tisíc) nových studentů. V biskupských seminářích je z tohoto počtu 4 800, v řádových přes 2 000. Jen do tarnovského semináře nastoupilo 310 mladých mužů, kteří se připravují na kněžství. Podle vyjádření biskupa Ondřeje Suského, který je předsedou komise pro klérus, ani tento počet nestačí rostoucím potřebám pastorace v Polsku. Přesto se polská církev cítí zavázána pomáhat jiným zemím svými »misionáři«. K těmto zemím patří také Česká republika.

Podle Christ von Morgen 14/99

Dopis Svatého otce seniorům (dokončení)

Ukážeš mi cestu života, vrcholem radosti je být s tebou (Ž 16,11).

Je přirozené, že s přibývajícím věkem léty zdomácňuje myšlenka na »západ«. Když nic jiného, připomíná nám to samotná skutečnost, že řady našich rodičů, přátel a známých řídnu: uvědomujeme si to při různých příležitostech, například když se setkáváme při rodinných příležitostech, při setkáních s našimi kamarády z dětství, ze školy, z univerzity, z vojenské služby, s našimi kolegy ze semináře... Hranice mezi smrtí a životem prochází našimi společenstvími a přibližuje se nenávratně ke každému z nás. Jestliže náš život je poutí k nebeské vlasti, stárí je dobou, ve které se přirozeně ještě více díváme k prahu smrti.

A přece i pro nás seniory je namáhavé smířit se s perspektivou tohoto přechodu. On totiž představuje v lidských podmínkách poznamenaných hříchem rozměr temnoty, která nás nutně skličuje a naplňuje strachem. A jak by tomu mohlo být jinak! Člověk je stvořen pro život, zatímco smrt, jak nám vysvětluje Písmo od svých prvních stránek (srov. Gn 2–3), nebyla v řádném Božím plánu, ale vstoupila sem v důsledku hříchu jako ovoce *d'áblovy závidosti* (Mdr 2,24). Je tedy pochopitelné, že tváří v tvář této temné skutečnosti člověk reaguje a bouří se. V této souvislosti je příznačné, že sám Ježíš, který byl vyzkoušen ve všem možném kromě hříchu (Žid 4,15), měl před tváří smrti strach: *Otče, můžeš-li, odejmi ode mne tento kalich* (Mt 26,39). A jak zapomenout na jeho slzy u hrobu přítele Lazara, a to i přes to, že se chystal jej vzkřísit z mrtvých (srov. Jan 11,35).

Jakkoliv je smrt rozumově pochopitelná z biologického hlediska, není možné ji prožívat »se samozřejmostí«. Ona kontrastuje s nejlhlubším lid-

ským instinktem. Koncil v této věci říká: »Záhada lidského života nejvíce vystupuje tváří v tvář smrti. Člověka netrápí jenom bolest a postupný tělesný úpadek, ale také – ba více – strach z trvalého zániku.⁽²⁰⁾ Zjistě, bolest by byla neutěšitelná, kdyby smrt byla úplným zničením a úplným koncem. Smrt proto nutí člověka, aby si položil zásadní otázku o smyslu života: Co je za zdí stínu smrti? Představuje definitivní konec života, nebo existuje něco, co jej překračuje?

V kultuře lidstva nechybí od dob antiky až po dnešní dny odpovědi, které jsou omezující, které redukuji život na to, co žijeme zde na zemi. Dokonce i ve Starém zákoně některé poznámky knihy Kazatel svádějí mysl na stárí jako na dům, který je v demolici, a na smrt jako na úplné a konečné zničení (srov. 12,1–7). Ale právě ve světle těchto pesimistických odpovědí získává o to větší význam perspektiva plná naděje, která vychází ze Zjevení a zvláště z evangelia. *Bůh není Bohem mrtvých, ale živých* (Lk 20,38). Apoštol Pavel dosvědčuje, že Bůh, který dává život mrtvým (srov. Řím 4,17), dá život také našim smrtelným tělům (srov. tamtéž 8,11). A Ježíš tvrdí sám o sobě: *Já jsem vzkříšení a život; kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít; každý, kdo žije a věří ve mne, nezemře na věky* (Jan 11,25–26).

Kristus tím, že překročil hranici smrti, odhalil život, který je za touto hranicí v onom člověkem neprozkoumaném »území«, kterým je věčnost. On je prvním svědkem nesmrtelného života; v něm se lidská naděje odhaluje jako plná nesmrtelnosti. »I když nás skličuje jistota smrti, utěšuje nás zaslíbení budoucí nesmrtelnosti.«⁽²¹⁾ Po těchto slovech, která liturgie

nabízí věřícím jako posilu v hodině loučení s drahou osobou, následuje ohlášení naděje: »Vždyť těm, kdo v tebe věří, Pane, se život nekončí, ale mění; a když se rozpadne toto naše pozemské obydlí, máme v nebi připravený trvalý domov.«⁽²²⁾ V Kristu smrt, dramatická a otřesná skutečnost, je vysvobozena a proměněna až do té míry, že má podobu »sestřičky«, která nás v náručí dovádí k Otci.²³

Víra tak osvětluje tajemství smrti a vlévá světlo do stárí, které už nechápeme a nevidíme jako trpné čekání na zničující příhodu, nýbrž jako slibné přiblížení k cíli plné zralosti. Jsou to léta, která je třeba prožívat ve smyslu důvěryplné odevzdanosti do rukou Boha, prozřetelného a milosrdného Otce; období, které je třeba využít tvořivým způsobem k prohloubení duchovního života pomocí zintenzívnění modlitby a uskutečňování bratrské lásky.

Proto je třeba pochválit všechny sociální iniciativy, které dovolují seniorům, aby se buď dále cvičili fyzicky, intelektuálně nebo společensky, nebo byli užiteční tím, že dávají druhým k dispozici svůj čas, své kapacity a svou zkušenost. Tím způsobem se uchovává a roste chuť k životu, základnímu Božímu daru. Na druhé straně s taková chuť k životu není v protikladu k oné touze po věčnosti, která dozrává u těch, kteří mají hlubokou duchovní zkušenost, jak to dokazují životy svatých.

Evangelium nám připomíná například slova staříčkého Simeona, který prohlašuje, že je připraven zemřít od okamžiku, kdy mohl vzít do své náruče očekávaného Mesiáše: *Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, protože moje oči uvi-*

děly tvou spásu (Lk 2,29–30). Apoštol Pavel se cítil v jistém smyslu rozpolcen mezi touhou dále žít a hlásat evangelium a mezi touhou *zemřít a být s Kristem* (Flp 1,23). Svatý Ignác Antiošský, když s radostí kráčel, aby podstoupil mučednictví, dosvědčil, že cítil v duchu hlas Ducha svatého jako živou »vodu«, která tryskala uvnitř a šeptala mu pozvání: »Pojď k Otci.«⁽²⁴⁾ V příkladech bychom mohli pokračovat. Ty nevrhají žádný stín na hodnotu pozemského života, který je krásný i přes omezení a utrpení, a je třeba jej žít až do dna. Proto nám připomínají, že není hodnotou poslední, neboť západ života podle křesťanského pojetí nabývá obrysy »přechodu«, mostu položeného z života do života, mezi křehkou a nejistou radostí na této zemi a plnou radostí v Pánu, kterou připravuje pro své věrné: *Vejdí do radosti svého Pána* (Mt 25,21).

Přání života

V tomto duchu, zatímco vám přeji, moji letití bratři a sestry, abyste klidně prožívali léta, která Pán každému dopřává, je pro mě samozřejmé, že sdílím s vámi až do hloubky pocitu, které prožívám na sklonku svého života po více než dvaceti letech služby na Petrově stolci a v očekávání třetího tisíciletí, které je již před branami. I přes omezení spojená s věkem uchovávám si chuť k životu. Děkuji za to Pánu. Je krásné, když se můžeme vydat až do konce pro věc Božího království.

Současně nacházím velký mír v myšlence na okamžik, kdy mě Pán zavolá: z života k životu. A tak mi často vstoupí na rty bez jakéhokoliv smutku modlitba, kterou se kněz modlí po eucharistické oběti:

»In hora mortis meae voca me, et iube me venire ad te –

v hodině smrti mne povolej a poruč mi, abych přišel k tobě.« Je to modlitba křesťanské naděje, která nic neubírá na radosti přítomné hodiny, zatímco svěřuje budoucnost péči božské dobrotivosti.

»Poruč mi, abych přišel k tobě!«, to je nejhlubší touha lidského srdce i pro toho, kdo si to neuvědomuje.

Dej nám, Pane života, abychom každé období svého života přijímali s jasným vědomím a vychutnali je jako dar bohatý na poslední zaslíbení. Dej, abychom s láskou přijímali tvou vůli a vkládali každý den do tvých milosrdných rukou.

A až přijde okamžik definitivního »odchodu«, dopřej nám, abychom jej přijali s klidnou myslí a neoplakávali nic z toho, co zde zanecháme.

Až tě potkáme po dlouhém hledání, najdeme přece každou autentickou hodnotu, kterou jsme zakusili na zemi, spolu s těmi, kteří nás přežili ve znamení víry a naděje.

A ty, Maria, Matko putujícího lidstva, pros za nás »nyní i v hodinu smrti naší«. Drž nás vždy přitisknuté k Ježíši, svému milovanému Synu a našemu bratru, Pánu života a slávy. Amen.

*Ve Vatikáně 1. října 1999
Jan Pavel II.*

Poznámky:

⁽²⁰⁾ Gaudium et spes, 18

⁽²¹⁾ Římský misál, I. preface o zemřelých

⁽²²⁾ Tamtéž

⁽²³⁾ Sv. František z Assisi: Píseň o stvoření

⁽²⁴⁾ List Římanům, 7,2

Neslyšel jsi smutný nářek, kterým svěští lidé nařikají, že »každým dnem, který ubíhá, trochu umíráme«?

A já ti řeknu: Raduj se, duše apoštolská, protože každý den, který ubíhá, tě přivádí blíže k životu.

Josemaría Escrivá

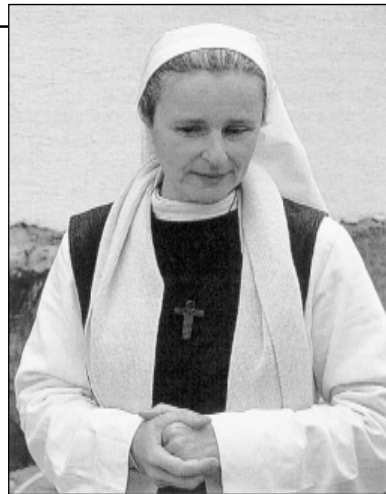
Sestra Emmanuela píše

Na úsvitu Velkého jubilea je radost dovědět se, že náš milovaný Jan Pavel II. v neděli Božího Milosrdenství (30. 4. 2000) svatořeči sestru Faustynu Kowalskou! Pro nás, pro „děti Medžugorje“, tu jde o důležité potvrzení cest, kterými Duch sv. vede Církev naší doby. Vskutku, Ježíš zjevil sestře Faustyně, že tento čas je časem jeho milo-

srdenství; a Maria jí také říká: „Mluv k duším o velkém milosrdenství, dokud je ještě čas...“ (25. března 1936). A v Medžugorje Královna míru naléhá, abychom se chopili tohoto času milosti a využili ho!

Drahá Gospo, zde máš naše srdce: přijď a polož do nich Krále světa!

Sestra Emmanuela

Církevní aktuality

NÁRODNÍ DEN MODLITEB V USA ZAMÍTNUT

Většina poslanců ve Sněmovně reprezentantů Spojených států si přála vyhlásit národní den modlitby, postu a pokání. Návrh byl nakonec ve Washingtonu zamítnut, protože nenašel potřebnou dvoutřetinovou většinu. V návrhu se hovoří o tom, že Spojené státy byly v minulém roce postiženy »četnými tragédiemi«.

KONEC EVOLUČNÍ TEORIE

Evoluční teorie podle Charlese Darwina nebude již předmětem, který figuruje na listině zkoušek ve státě Kansas v USA. Je to zatím krajní úspěch přívrženců nauky o stvoření, kteří usilují, aby Darwinova teorie byla ze škol zcela vytlačena. Argumentují tím, že za sto let její existence nebylo možno ji experimentálně doložit, a je tedy jen jednou z četných domněnek.

POHOSTINNÁ UKRAJINA

Ačkoliv ukrajinské rodiny strádají nouzí, přijmou křesťanské rodiny v Čerkasku nad Dněprem padesát dětí ze srbského Somboru. Města mají mezi sebou družbu.

SVÁTOSTI JEN OSOBNĚ

Telefon, televize, internet a viedokonference nejsou dostatečující pro to, aby mohly vytvářet

podmínky pro udílení svátostí, pro které je nezbytná fyzická přítomnost věřícího i kněze. Zpovědi telefonem či internetem jsou tedy vyloučeny. Tak se usnesli biskupové Spojených států.

HNUTÍ »CÍRKEV TO JSME MY« VYZÝVÁ KE SCHISMATU

Příslušníci hnutí »Církev to jsme my« vyzvali veřejným dopisem biskupa Johannese Kreidera, který je administrátorem diecéze Rottenburg-Stuttgart, aby ve věci poraden pro těhotné ženy neuposlechl papeže, ale »řídil se vlastním svědomím«.

POMOC MLADÝCH BOSNĚ

50 mladých lidí z České republiky, Německa, Brazílie a Angoly odjelo z Katolického domu mládeže ve Wartburgu do Bosny, kde chtějí ve vsi Vidovice v severní Bosně znovu postavit dva zbořené domy a uspořádat mírový koncert.

Jordánský kníže Hassan, bratr zemřelého jordánského krále Husseina, apeloval na duchovní muslimské vůdce palestinské autonomie, aby se zasedli o zastavení výstavby mešity v Nazaretě. Zdůraznil, že na přelomu tisíciletí je třeba pokračovat v tradici dobrých vztahů mezi muslimy a křesťany.

Hlavní izraelský rabín nadále trvá na zákazu vánočních

stromků v izraelských hotelích v době vánočních svátků. »Kříž, stromek a Mariiny sochy jsou předmětem úcty křesťanů o Vánocích v rámci náboženských obřadů. Pro židy je to modloslužba a není dovoleno se na to ani dívat, ani se toho účastnit.«

Mezinárodní komise teologů pod předsednictvím kardinála Ratzingera projednávala od 29. listopadu do 4. prosince dokument obsahující prosby katolické církve o odpuštění bezpráví, kterých se katolíci v minulosti dopustili. Dokument vychází z 33. bodu listu *Tertio millennio adveniente*. Prosby o odpuštění se mají konat na Popeleční středu 2000.

-sks-

»Vytvořit novou ekonomii postavenou na správné hierarchii hodnot, jejichž vrchol tvoří důstojnost lidské osoby.« S tímto požadavkem se obrátil Jan Pavel II. na pracovníky Banca d'Italia, které přijal na audienci v Klementinském sále. »Ekonomicke a finanční otázky závisí do značné míry na rozhodnutích učiněných uvnitř centrálních bank a konečně na kvalitě osob, které je provádějí, na jejich dobré vůli a schopnosti i ochotě a zkušenosti, jak se vypořádat s nastalými problémy. Jedním slovem, na jejich **odpovědnosti**. Banky mohou přispět k řešení problému zadluženosti chudých zemí třetího světa.

L'Osservatore Romano

EXERCICIE NA VELEHRADĚ V ROCE 2000

LEDEN

16. 1. – 20. 1. ● Exercicie pro laiky podávající sv. přijímání, pastorační asistenty a pomocníky (P. J. Pavlík SI)

ÚNOR

6. 2. – 12. 2. ● Kněžské exercicie „Hlasatel evangelia podle sv. Lukáše“ (P. K. Simandl)

23. 2. – 26. 2. ● Duchovní obnova pro snoubence (P. J. Berka OPraem.)

BŘEZEN

17. 3. – 19. 3. ● Mariánská duchovní obnova (P. S. Weigel)

26. 3. – 30. 3. ● Postní duchovní obnova (P. J. Sýkora SI)

DUBEN

4. 4. – 8. 4. ● Postní duchovní obnova (P. J. Pavlík SI)

27. 4. – 1. 5. ● Pokračování exercicií podle sv. Ignáce, II. týden – pokračování z roku 1999 (muži, P. J. Pavlík SI)

KVĚTEN

9. 5. – 13. 5. ● Exercicie pro mariánské ctitele (P. J. Hladiš SI)

21. 5. – 25. 5. ● Duchovní obnova pro důchodce, osamělé a nemocné (P. J. Pekárek SDB)

ČERVEN

18. 6. – 22. 6. ● Pokračování exercicií podle sv. Ignáce, II. týden – pokračování z roku 1999 (ml. ženy, P. J. Pavlík SI)

ČERVENEC

6. 7. – 9. 7. ● Duchovní obnova pro mladší ženy a muže žijící v manželství (P. A. Mička OP)

9. 7. – 14. 7. ● Exercicie pro trvalé jáhny a jejich manželky

11. 7. – 15. 7. ● Duchovní obnova pro pedagogy a vychovatele (P. P. Šustáček)

16. 7. – 22. 7. ● Kněžské exercicie (Mons. J. Hrdlička)

25. 7. – 29. 7. ● Duchovní obnova katechetů (P. A. Opatrný)

SRPEN

1. 8. – 5. 8. ● Duchovní obnova pro mládež od 14 let (P. A. Hráček)

9. 8. – 12. 8. ● Duchovní obnova pro ženy a muže žijící v manželství (P. M. Kabrda SDB)

20. 8. – 24. 8. ● Laičtí studenti teologických fakult (P. M. Altrichter SI)

20. 8. – 24. 8. ● Varhanici a chrámoví zpěváci (P. A. Mička OP)

ZÁŘÍ

1. 9. – 3. 9. ● Duchovní obnova podnika-

telů, ekonomů a veřejně činných osob (P. M. Fiala OPraem.)

3. 9. – 7. 9. ● Duchovní obnova pro pracovníky České katolické charity (P. M. Fiala OPraem.)

3. 9. – 7. 9. ● Duchovní obnova vysokoškoláků (P. M. Altrichter SI)

7. 9. – 11. 9. ● Exerciční základ podle sv. Ignáce (P. J. Sýkora SI)

13. 9. – 17. 9. ● Duchovní obnova pro zdravotníky, lékaře a zdravotní sestry (MUDr. M. Kašparů terc. OPraem.)

25. 9. – 29. 9. ● Duchovní obnova pro důchodce, osamělé a nemocné (P. J. Pekárek SDB)

ŘÍJEN

4. 10. – 7. 10. ● Duchovní obnova pro ženy a muže žijící v manželství (P. M. Kabrda SDB)

15. 10. – 21. 10. ● Kněžské exercicie (P. M. Fiala OPraem.)

23. 10. – 27. 10. ● Duchovní obnova pro mariánské ctitele (P. J. Hladiš SI)

23. 10. – 27. 10. ● Duchovní obnova pro ženy a muže (P. R. Janča OFM)

LISTOPAD

5. 11. – 10. 11. ● Kněžské exercicie (P. Augustin SI)

15. 11. – 18. 11. ● Duchovní obnova pro snoubence (P. J. Berka OPraem.)

19. 11. – 23. 11. ● Exerciční pokračování podle sv. Ignáce, II. týden – pokračování z r. 1999 (starší ženy, P. J. Pavlík SI)

29. 11. – 2. 12. ● Duchovní obnova – příprava na advent a nový liturgický rok (P. A. Mička OP)

PROSINEC

6. 12. – 10. 12. ● Duchovní obnova pro zdravotníky, lékaře a zdravotní sestry (MUDr. M. Kašparů terc. OPraem.)

12. 12. – 16. 12. ● Adventní duchovní obnova (P. J. Pavlík SI)

28. 12. – 1. 1. 2001 ● Duchovní obnova pro mládež od 14 let (P. P. Vaculík SDB)

Příhlášky posílejte na adresu:

**Poutní a exerciční dům STOJANOV
687 06 Velehrad 62
tel./fax 0632/714 20**

Ceny za pobyt – ubytování na noc

dvoulůžkový pokoj	100 Kč
jednolůžkový pokoj	150–200 Kč
apartmá pro 2 osoby	200 Kč
apartmá pro 1 osobu	250–300 Kč
celodenní strava	150 Kč

INZERCE V TÝDENÍKU SVĚTLO V ROCE 2000

Komerční inzeráty zůstávají za cenu 55 Kč včetně DPH za 1 cm².

Nekomerční zprávy a oznámení budeme uveřejňovat za cenu 6 Kč včetně DPH na 1 cm². Tímto symbolickým poplatkem za uveřejnění pokryjeme část nákladů, které platíme grafickému studiu za zpracování této inzerátové strany.

Speciální nabídku poutních zájezdů k miléniu roku 2000 zašle Marta Vondráková, KCK Misie, Masarykovo nám. 46, 751 03 Brodek u Přerova, tel.: 0641/74 11 50.

**CHARITNÍ LINKA
DŮVĚRY
OLOMOUC
0800/18 98 18
VOLEJTE ZDARMA
NEPŘETRŽITĚ
24 HODIN ANONYMNĚ**

Potřebujete pomoc a podporu, když na vás doléhá životní krize, pocit smutku a bezraděje, samota, nemoc, problémy ve škole, v rodině, v zaměstnání, problémy s lidmi kolem vás, problémy s drogami, s alkoholem, s násilím a týráním; když hledáte smysl svého života?

Psychologové a další odborníci budou s vámi a pomohou vám hledat řešení.

BAZILIKA STARÉ BRNO – VÁNOCE 1999 PÁTEK 24. PROSINCE – ŠTĚDRÝ DEN

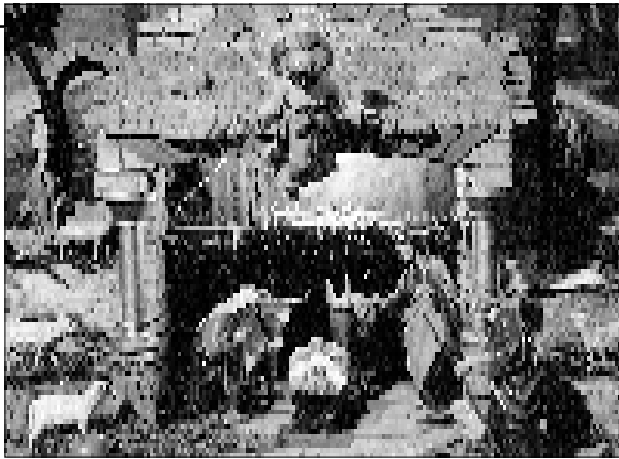
Odpolodne v 15.00 hodin bude štědrovečerní mše svatá pro děti a rodiče. V noci ve 22.00 hodin bude pontifikální mše svatá, celebuje Lukáš Evžen Martinec, opat starobrněnský.

SOBOTA 25. PROSINCE – SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ

Bohoslužby budou jako v neděli, tedy v 7.30 hod., v 9.00 hod., v 11.00 hod. a v 17.00 hod. V 11.00 hodin bude sloužena pontifikální mše svatá, kterou bude celebrovat L. E. Martinec, opat starobrněnský.

V neděli 26. prosince 1999 v 15.00 hod. se již tradičně uskuteční v Rajhradě v benediktinském klášteře koncert duchovní hudby. V barokním chrámu sv. Petra a Pavla bude provedena **ČESKÁ MŠE VÁNOČNÍ „HEJ MISTŘE!“ JAKUBA JANA RYBY.** Účinkují: Romana Pávková (soprán), Stanislava Votápková (alt), Petr Julíček (tenor), Tomáš Krejčí (bas), Čeští komorní sólisté pod uměleckým vedením Ivana Matyáše, Martin Jakubiček (varhany), Český filharmonický sbor Brno – dirigent Petr Fiala. **Vstupné dobrovolné. Výtěžek je určen na opravy kláštera.**

Srdečně vás zvou pořadatelé

Liturgická čtení

Neděle 19. 12. – 4. neděle adventní

1. čt.: 2 Sam 7,1–5.8b–12.14a.16

Ž 89(88),2–3.4–5.27+29

Odp.: 2a

2. čt.: Řím 16,25–27

Ev.: Lk 1,26–38

Pondělí 20. 12. – ferie

1. čt.: Iz 7,10–14

Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6

Odp.: srov. 7c.10b

Ev.: Lk 1,26–38

Úterý 21. 12. – připomínka sv. Petra Kanisia

1. čt.: Pis 2,8–14 nebo Sof 3,14–18a

Ž 33(32),2–3.11–12.20–21

Odp.: 1a.3a

Ev.: Lk 1,39–45

Středa 22. 12. – ferie (v českobudějovické diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: 1 Sam 1,24–28

1 Sam 2,1.4–5.6–7.8abcd

Odp.: srov. 1a

Ev.: Lk 1,46–56

Čtvrtek 23. 12. – připomínka sv. Jana Kentského

1. čt.: Mal 3,1–4.23–24

Ž 25(24),4–5ab.8–9.10+14

Odp.: Lk 21,28

Ev.: Lk 1,57–66

Pátek 24. 12. – ferie (ráno)

1. čt.: 2 Sam 7,1–5.8b–12.14a.16

Ž 89(88),2–3.4–5.27+29

Odp.: srov. 2a

Ev.: Lk 1,67–79

večer:

1. čt.: Iz 62,1–5

Ž 89(88),4–5.16–17.27+29

Odp.: 2a

2. čt.: Sk 13,16–17.22–25

Ev.: Mt 1,1–25

v noci:

1. čt.: Iz 9,1–3.5–6

Ž 96(95),1–2a.2b–3.11–12.13

Odp.: Lk 2,11

2. čt.: Tit 2,11–14

Ev.: Lk 2,1–14

za svítání:

1. čt.: Iz 62,11–12

Ž 97(96),1+6.11–12

Odp.: Světlo dnes zazáří...

2. čt.: Tit 3,4–7

Ev.: Lk 2,15–20

Sobota 25. 12. – slavnost Narození Páně

1. čt.: Iz 52,7–10

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4.5–6

Odp.: 3c

2. čt.: Žid 1,1–6

Ev.: Jan 1,1–18

Hlavní akce Jubilejního roku v Římě

24. prosince 1999 – Otevření Svaté brány v bazilice sv. Petra

31. prosince 1999 – Noční modlitební bdění v bazilice sv. Petra ke vstupu do roku 2000

2. ledna 2000 – Jubilejní slavnost s dětmi

2. února 2000 – Jubilejní slavnost s příslušníky řádů a řeholí

8. března 2000 – (Popeleční středa) – slavnostní prosba o odpuštění za antijudaismus a inkvizici

7. května 2000 – Ekumenická vzpomínka na mučedníky 20. století v Koloseu

18.–25. června 2000 – Světový eucharistický kongres

15.–20. srpna 2000 – Světové setkání mládeže

13.–14. září 2000 – Mezinárodní mariánsko-mariologický kongres

8. října 2000 – Jubilejní slavnost biskupů – akt zasvěcení nového tisíciletí ochraně P. Marie

24.–26. listopadu 2000 – Světový kongres laického apoštolátu

31. prosince 2000 – Noční modlitební bdění ke vstupu do 3. tisíciletí

6. ledna 2001 – Uzavření Svaté brány a Velkého jubilea

Breviář pro laiky

Uvedení NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
do první modlitby dne: 19.12. 20.12. 21.12. 22.12. 23.12. 24.12. 25.12.

Antifona	122	122	122	122	122	122	154
Žalm	786	786	786	786	786	786	783

Ranní chvály:

Hymnus	122	122	122	122	122	122	154
Antifony	116	124	125	125	125	150	160
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	1214	813
Kr. čtení a zpěv	116	136	139	143	146	150	161
Antifona k Zach. kantiku	117	136	140	143	146	150	161
Prosby	117	136	140	143	147	150	161
Záv. modlitba	117	137	140	143	147	151	162

Modlitba během dne:

Hymnus	123	123	123	123	123	123	155
Antifony	124	124	124	124	124	124	156
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	162
Krátké čtení	118	137	141	144	147	151	164
Záv. modlitba	117	137	140	143	147	151	164

Nešpory:

SO

Hymnus	121	121	121	121	121	121	157	153
Antifony	114	119	124	125	125	125	157	165
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	157	165
Kr. čtení a zpěv	115	119	138	142	145	148	159	167
Ant. ke kant. P. M.	132	135	139	142	145	149	159	168
Prosby	115	119	139	142	145	149	159	168
Záv. modlitba	117	117	137	140	143	147	160	168
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238	1242

MCM s. r. o. NABÍZÍ Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Aurelius Augustinus: VYZNÁNÍ

„V Písmě svatém lze bráti vyznání dvojím způsobem: jest vyznání toho, kdo chválí, a vyznání toho, kdo lká. Kdo vyznává chválou, vzdává čest tomu, koho chválí, kdežto nárek ve vyznání jest lítostí toho, kdo vyznává. Jest tedy vyznání chválou Boha a jest obžalobou sebe. Nic důstojnějšího nemůže jazyk konati.“

Tato slova Augustinova výkladu 94. žalmu plně vystihují obsah jeho »Vyznání«. Světec líčí těžké boje svého pyšného rozumu, hledajícího neúnavně pravdu, které končí spočinutím v Boží náruči. Každý, kdo hledá ve zmatku tohoto světa klid pro svou duši, může absolvovat spolu se sv. Augustinem cestu, vedoucí k vytouženému cíli.

Kalich, pevné desky, 130 x 170 mm, 568 stran, 258 Kč

Svatý Bernard z Clairvaux: O STUPNÍCH POKORY A PÝCHY, CHVÁLY PANENSKÉ MATKY

Ve svém prvním spise, v pojednání »O stupních pokory a pýchy«, rozvíjí sv. Bernard podrobněji učení *Řehole Benediktovy* o pokoře. Bernard však svůj výklad podává sestupně, takže místo stupňů pokory pojednává o stupních pýchy.

Čtyři mariánská rozjímání »Chvály panenské Matky« vycházejí ze zprávy evangelisty Lukáše o zvěstování Panně Marii. Bernard zde v nádherných obrazech líčí tajemství počátku Mariina svatého mateřství.

Krystal, váz., přebal, A5, 128 stran, 135 Kč

Jiří Mikulášek: KDE BY SE VZALO TO DOBRO?

Soubor kratičkých zamyšlení nad otázkami, které přináší každodenní život. Knížka chce čtenáři ukázat, že původcem všeho dobra je Bůh.

Cesta, brož., A6, 72 stran, 52 Kč

Alfons Deissler: CHODIT S BOHEM (Významné texty Starého zákona)

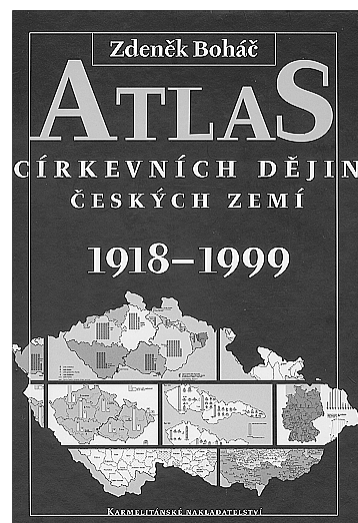
Malý průvodce nejvýznamnějšími texty Starého zákona. Autor podává stručný výklad těch míst Starého zákona, která jsou pro život tehdejšího Izraele podstatná a určující.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 88 stran, 119 Kč

Zdeněk Boháč: ATLAS CÍRKEVNÍCH DĚJIN ČESKÝCH ZEMÍ 1918–1999

Atlas zachycuje život všech významných náboženských společenství v historickém vývoji a jejich organizační struktury. Pozornost je věnována i monastickému životu, školským a charitativním církevním organizacím. Přibližně první dvě třetiny svazku patří katolické církvi, jedna třetina židovství a ostatním církvím. S mimořádnou pečlivostí je zpracováno období nacistické okupace a komunistické totality. Nezapomíná se ani na podíl věřících k rokům 1930, 1950 a 1991, soužití Čechů a Němců v meziválečném období či na české křesťany žijící na Volyni a v USA. Mapy jsou doprovázeny vysvětlujícími texty a odkazy na základní bibliografické údaje.

Karmelitánské nakladatelství, kroužková vazba, A4, 176 stran, 550 Kč

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bíduhy v oblasti víry a mravů. Neznáměná to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 068/5522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYKIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 004218741 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

**Pláceno převodem
706 035**

Novinové vylatné

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 EXPEDICE
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1